

Lord
genaamd
De groote

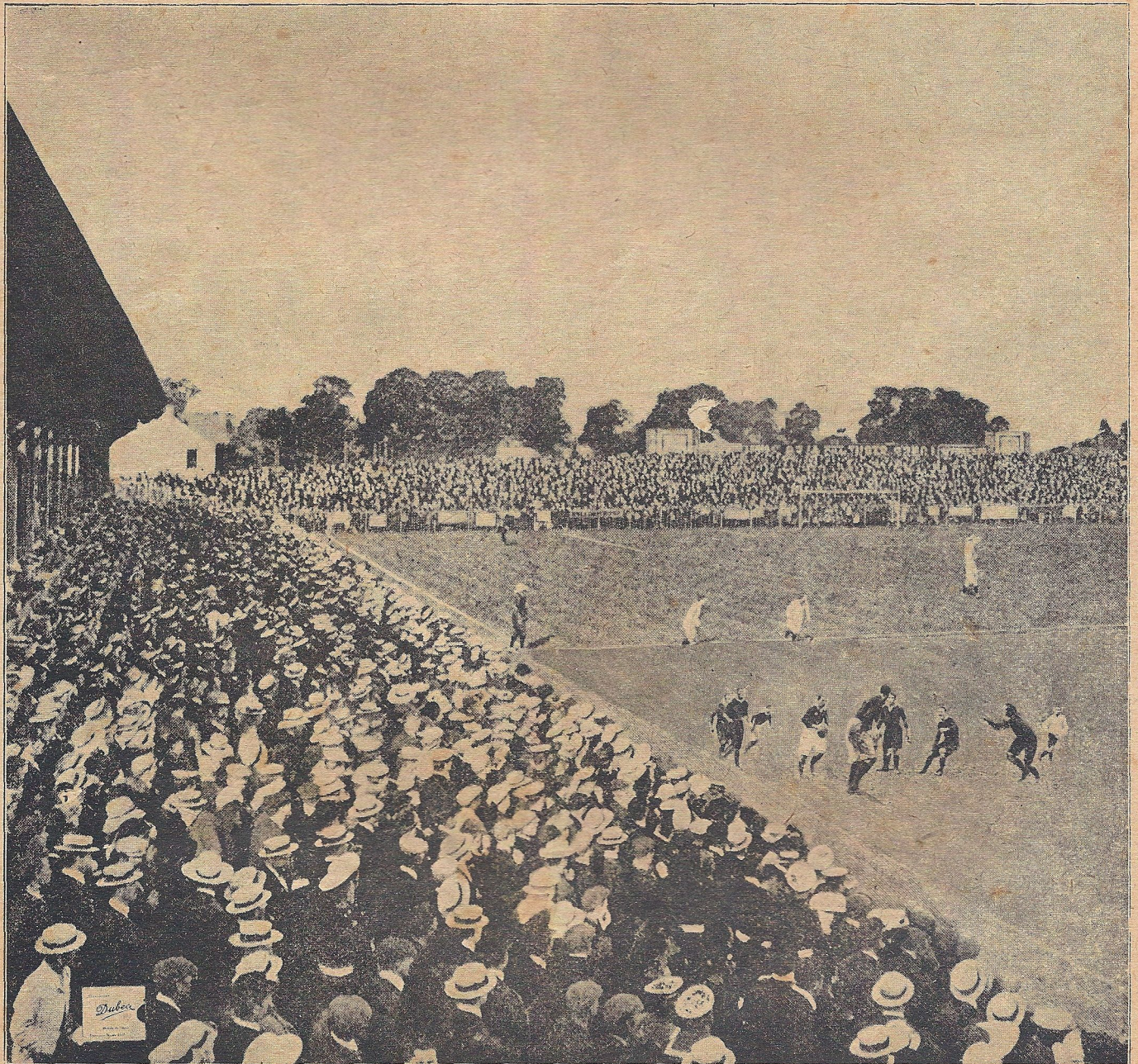

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 370

De Roode stip.

25 CENT

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE ROODE STIP.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubac

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager lopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I

Een geheimzinnig sterfgeval.

Nog zelden was het zoo vol geweest op het uitgestrekte veld van Reading als op dien prachtige dag in het begin van September.

Weliswaar was het voetbalseizoen pas begonnen maar Reading zou tegen Ashtonville spelen, en dan kon men er van te voren zeker van zijn, dat alle plaatsen tot aan de laatste verkocht zouden worden.

De overdekte tribune prijkte met een groot aantal lichte toiletjes, gedragen door vroolijke jonge meisjes, die er volstrekt bij tegenwoordig wilden zijn om te zien welke van de beide voetbalelftallen van Londen met den zegen zou gaan strijken.

En zij behoefden geen spijt te hebben van hun komst, want nog zelden was er zulk een vinnige strijd gezien op het groene grasveld.

Met rust was de stad nog blanco en niemand waagde zich aan een voorspelling hoe de uitslag zou zijn.

Onder groote spanning was de tweede helft begonnen, maar het zou nog vijf en dertig minuten duren voor een der spelers van Reading tenslotte

na een doorbraak een verrassend doelpunt maakte.

Het was een van die ballen, waarvan niemand van te voren had kunnen zeggen, waar hij zou belanden.

Het leder werd weliswaar opgevangen door een keeper van de tegenpartij, maar de bal was met zulk een verbazend sterken trek ingeschoten, dat hij gelijk een billardbal uit de handen van den man tusschen de palen glipte en over de doellijn rolde.

Slechts weinigen hadden het doelpunt zien maken, en men begreep pas wat er gaande was, toen de bal weer op de middelste streep werd neergelegd.

Toen barstte er een oorverdoovend geluid los, afkomstig uit de kelen der Reading supporters, die met hoeden, zakdoeken en wandelstokken zwaaiden, en wel een minuut aan een stuk door bleven brullen.

Weliswaar stelde Ashtonville alles in het werk om den achterstand in te halen, maar het mocht niet baten.

Reading klemde de tanden op elkaar, bepaalde zich tot verdediging, en maakte het de voorhoede

van de tegenpartij ondoenlijk nog een doorbraak te ondernemen.

Een paar minuten later klonk het fluitje van den scheidsrechter en Reading had dezen eersten wedstrijd van de competitie met heel veel moeite gewonnen.

Nogmaals dansten de aanhangers van deze club als bezetenen rond, juichten en schreeuwden en daarop haastte iedereen zich zoo snel mogelijk naar een van de vele uitgangen om te trachten een omnibus, taxi of ander vervoermiddel machtig te worden.

Er waren zeker dertig duizend bezoekers geweest en pas heel langzaam ledigden zich de verschillende rangen.

De bezoekers van de overdekte tribune hadden het gemakkelijk want deze hadden zes of acht uitgangen, die op een breede laan uitkwamen, en hier konden de sportliefhebbers zich dan ook het spoedigst verwijderen.

Maar op een bank van de twaalfde rij, ongeveer in het midden van de reusachtige tribune zat een oude heer, die blijkbaar nog geen lust scheen te hebben het sportveld te verlaten.

Hij zat een weinig voorover gebogen, met den hoed wat naar voren gezakt en de kin op de borst.

Enkele bezoekers hadden reeds lachend naar den man gekeken, die daar een wonderlijke vertooning maakte, zoo geheel alleen op de schier eindeloze tribune.

„Dat is ook een sportliefhebber van het jaar nul,” riep een jongen uit, die zoeven de staantribune verlaten had. „Ik geloof waarachtig dat hij slaapt.”

„Nu, dan moet er toch iets aan zijn ooren mankeeren, wanneer hij door het gebrul heeft heen geslapen,” meende een ander.

„Hij wacht eenvoudig tot het wat kalmer is geworden,” opperde een derde.

Dat scheen inderdaad het doel van den eenzamen heer te zijn, want hij bleef op zijn plaats zitten, zonder zich te bewegen.

Langzaam liep het groote voetbalveld leeg, waarmede bijna een half uur gemoeid was, en tenslotte was de oude heer in het midden der reusachtige tribune de eenigste, die nog aanwezig was behalve de suppoosten, en de kellners die reeds druk bezig waren den boel weder op te ruimen.

„Wat drommel,” riep een der bewakers van het

veld uit, terwijl hij zijn oogen tegen de schuinvallende zonnestrallen beschutte en verwonderd naar den achterblijver opstaarde. „Is die oude werkelijk in slaap gevallen? Mij dunkt dat hij nu toch ruimte heeft.”

Hij richtte deze woorden tot een zwaarlijvig kellner die juist had afgerekend en zich nu haastig naar huis wilde spoeden.

„Dan zal ik hem eventjes wakker roepen,” riep deze gediensstige man uit.

Hij zette zijn dikke roode handen als een steektrompet uit, en riep zoo hard hij kon:

„Mijnheer! He — mijnheer, zou u niet eens opstaan? Moet u niet naar huis?”

De kellner had hard genoeg geschreeuwd om iemand te wekken, die zich heel wat verder bevond, dan de eenzame man — en toch scheen deze niets te hebben gehoord.

De kellner haalde de schouders op en ging verder, terwijl hij den suppoost toe riep:

„Probeer jij het maar eens, papa, ik heb niet veel lust om mij schor te schreeuwen!”

Ongeduldig begon de suppoost de trappen te beklimmen, die de verschillende rijen van de tribune met elkander verbond.

Hij trad op den nabijver toe, legde zijn hand op diens schouder en riep:

„Ik zou maar eens naar huis gaan, mijnheer. Het is afgelopen, weet u.”

Hij schudde den man eens, wiens hoed afviel — en meteen slaakte de suppoost een kreet van schrik en ontzetting.

Hij had in een gelaat gekeken, waaruit alle kleur nog niet geheel en al geweken was, maar waarin de oogen hem met een gebroken blik aanstaarden. De oogen waren als van glas, het waren oogen van een doode.

„Wat is er aan de hand, Jim,” riep een andere suppoost, die met de handen in de zijde beneden was blijven staan en den kreet gehoord had.

„Loop als de drommel naar de telefoon en bel een auto van het gasthuis op. Het is geen wonder dat de man zich niet beweegt, hij is dood.”

„Je meent het,” riep de tweede suppoost met een klank van twijfel in zijn stem, maar toch ook een weinig angstig.

„Ik zeg je dat het zoo is,” riep zijn collega ongeduldig. „Vooruit nu — telefoneer, en help mij dan

met nog een ander het lichaam de trappen afdragen."

In een oogwenk was het bericht van dit plotseling sterfgeval bekend.

Waarschijnlijk had de oude heer tijdens den wedstrijd een beroerte gekregen, een hartverlamming of iets dergelijks, maar door de algemeene spanning en opwinding had niemand der naast hem zittenden er iets van bemerkt.

Er waren nog slechts zeer weinig beampten op het veld aanwezig, maar die kwamen dan ook allen dadelijk toelopen en gaven ieder hun meening over het gebeurde ten beste.

Dit was wel zeker — de man, die geheel alleen was achtergebleven, behoorde niet meer tot de levenden.

Hij kon een jaar of vijf en vijftig zijn, en na zijn fijne, goed gesneden kleederen, naar den dikken gouden ketting en naar de juweelen en ringen aan zijn vingers te oordeelen, behoorde hij tot de rijke Londenaren.

Zijn haar was hoog blond, van dat vlassige blond, dat pas zeer laat begint te grijzen en zijn knevel was kort en vertoonde dezelfde kleur.

Maar dat hij zeker diep in de vijftig was, bleek uit de rimpels in zijn gelaat, het slappe vel en de rimpels in zijn hangwangen.

De doode man droeg een lichtgrijs zomercostuum, gele schoenen met witte slobkousen en zijn hoed was van het fijnste panamastroo vervaardigd.

Terwijl de toegelopen mannen het geval fluisterend bespraken, verscheen er een ander ten tooneele.

Het was een man in een sierlijke chauffeurslivrei, die juist door een der ingangen het veld was ingelopen en die zijn blikken naar alle richtingen liet dwalen.

Toen kreeg hij het groepje in het midden van de overdekte tribune in het oog, en dadelijk liep hij de trappen op.

Onwillekeurig maakten de anderen plaats voor hem, zoodat de chauffeur vlak voor den doode stond.

Het was een nog jonge man, met een knap gelaat, grijsblauwe oogen en een krachtig geteekend, eenigszins gebruind gelaat.

Hij deed verschrikt een pas terug, toen zijn blikken op het strakke, reeds verbleekende gelaat vielen en riep uit:

„Dood! Mijn God hoe is dat mogelijk?”

„Kent gij hem?” vroeg een van de beampten.

„Zou ik hem niet kennen,” riep de chauffeur uit.

„Hij is mijn meester, mijnheer Cecil Blackpole! Ik begreep al niet waar hij bleef. Hij gaat anders meestal voor het einde weg bij dergelijke gelegenheden! Wat is er toch met hem geschied?”

„Misschien een beroerte,” meende een van de beampten nu weer.

„Een beroerte. Daarvoor had hij in het geheel geen aanleg,” hernam de chauffeur hoofdschuddend.

„Hij moet dadelijk vervoerd worden.”

Op dit oogenblik kwam de man weder toelopen, die getelefoneerd had en riep al uit de verte:

„De auto van het gasthuis komt dadelijk.”

„Hebt gij een auto besteld?” kwam de chauffeur, „dan kan men hem toch ook wel dadelijk naar zijn huis brengen. Zijn dochter zal het zeker niet toestaan, dat hij naar een andere plek dan naar zijn huis wordt gebracht. Het is me nog alsof ik droom — een paar uur geleden was hij nog zoo opgewekt en vol leven. Kom, wij zullen hem naar beneden dragen.”

Hijzelf nam het zware lichaam op bij de armen, en met nog een anderen man droeg hij het lijk nu zonder moeite de trappen af, en door een der uitgangen, dicht bij de hoofddeur, waar aanstonds de auto van het gasthuis zou verschijnen.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen, of reeds kondigde een luid getoeter de nadering van de auto aan.

Een der helpers sprong van zijn plaats naast den chauffeur en geholpen door een paar anderen werd het lijk van Cecil Blackpole zoo snel mogelijk in de auto gebracht, voor er nog veel nieuwgierigen te plaatse waren.

Maar toen het voertuig zich weder in beweging zou stellen, trad de chauffeur van Blackpole op den bestuurder toe en zeide:

„Rijd langzaam! Miss Grace, de dochter van mijn meester, is zelf een weinig ongesteld, waardoor zij niet mede naar den wedstrijd kon gaan en het is noodzakelijk, dat zij op dit vreeselijke voorval wordt voorbereid. Ik zelf zal snel vooruit rijden! Gij weet immers het adres?”

De bestuurder van de ziekenauto knikte en antwoordde:

„Mijnheer Blackpole is bekend genoeg, — hij woont in York Terras.”

„Zoo is het,” hernam de jonge chauffeur, die haastig naar zijn eigen wagen ijld, achter het stuurwiel sprong en zoo snel hij kon weg reed.

Met vaste hand stuurde hij de dertig paards Fiat door de straten van Londen tot hij eindelijk stil hield voor een zeer fraai huis, zoo ongeveer in het midden van de zoeven genoemde straat, die eigenlijk wel een laan mocht heeten.

Hij scheen een oogenblik met zichzelf te raden te gaan en mompelde toen:

„Het zal toch wel het beste zijn, als ik het haarzelf zeg — al ben ik dan ook maar een chauffeur! Haar broeder — mijnheer Paul — is niet in de stad — een moeder heeft zij niet meer — en de oude Miss Peacock, de huishoudster, kan ik het niet laten zeggen, de goede ziel zou met de deur in huis vallen!”

Hij reed de koetspoort van het groote huis door, stalde vlug de auto in de garage, die aan de ruime binnenplaats gelegen was en trad toen het huis binnen, door den ingang voor de bedienden, in een der zijvleugels gelegen.

Hij liep daar bijna den buttler tegen het lijf, een dikke man met een rood hoofd, die verontwaardigd uitriep:

„Kun je niet zien waar je loopt, Fenton?”

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer,” zeide de chauffeur op zachten toon. „Ik ben zeer opgewonden — ik zag u niet dadelijk.”

Hij liet zijn stem nog meer dalen en voegde er aan toe:

„Er is iets vreeselijks met mijnheer Blackpole gebeurd.”

De buttler deed verschrikt een stap achteruit, greep toen Fenton in de borst en riep:

„Toch geen ongeluk met de auto — zeg — er is toch niets met de auto gebeurd?”

„Dat niet — mijnheer Bliss — het gebeurde op het voetbalterrein.”

„Zeg spoedig wat er met hem is, is het ernstig, een toeval of zoo?”

„Het is zeer ernstig, mijnheer Bliss! Zoo ernstig als gij het u nauwelijks durft voorstellen.”

„Dood!” riep de buttler hijgend uit, terwijl hij verbleekte en den chauffeur aanstaarde.

Fenton knikte, zonder te antwoorden.

„Het moet dadelijk aan Miss Grace gezegd worden,” hernam de buttler en reeds wilde hij zich omwenden, teneinde zich naar het jonge meisje te begeben.

„Laat mij dat liever doen, mijnheer Bliss,” zoo weerhield Fenton hem. „Ik wil u niet kwetsen, maar ik geloof, dat ik wat meer menschenkennis heb, en misschien ook een weinig meer tact. Wees nu niet boos omdat ik u dit zeg!”

„Je bent voor een chauffeur wel erg geleerd,” bromde Bliss voor zich heen. „Ga dan maar, Miss Grace is zoeven opgestaan en bevindt zich in de groene kamer. Wat is er gebeurd met het stoffelijk overschot van mijnheer Cecil Blackpole?”

„Het lichaam kan over tien minuten hier zijn, het wordt met een auto van het ziekenhuis gebracht.”

„Maar wat is er toch met hem gebeurd?” vroeg de buttler die nog niet van zijn schrik bekomen was.

„Ik weet het niet — ik denk een hartverlamming of een zonnesteek,” antwoordde de chauffeur.

Hij wachtte de verdere opmerkingen van den buttler niet meer af, maar snelde haastig voort, ging de trappen op, bereikte een breede gang, welke hij geheel teneinde liep en klopte tenslotte aan een groote eikenhouten deur.

„Binnen,” riep een stem, die blijkbaar aan een jong meisje toebehoorde.

Fenton opende de deur en stond het volgende oogenblik tegenover Grace Blackpole.

Vraag uwen leverancier steeds
de sigaretten **Dubec 3.**

HOOFDSTUK II.

De roode Stip.

Het jonge meisje zat dicht bij het raam en was blijkbaar verdiept in het lezen van een boek, dat zij echter haastig toeklapte en snel in een fraai bewerkte portefeuille deed verdwijnen, voor zij den chauffeur van haar vader herkende.

Zij had een fijn, bleek gezichtje, dat nu een eenigszins verhoogde kleur vertoonde, waarschijnlijk te weeg gebracht door de plotselinge verschijning van den chauffeur.

„Wat is er.... Fenton,” vroeg zij, de groote blauwe oogen op den binnenkomende gericht.

Fenton was een paar stappen naderbij getreden.

Zijn mannelijk gelaat vertoonde op dat moment een mengeling van innig medelijden, verlegenheid en ontsteltenis.

Zijn stem had een doffen klank, voor hij begon:

„Duid het mij niet euvel, Miss Grace, dat ik ongevraagd hier binnen tred, waarvan ik weet dat gij als uw heiligdom beschouwt, en waarin gij het liefst alleen wilt worden gelaten. De reden waarom ik hier binnen tred, is zeer ernstig....”

Grace Blackpole was langzaam opgestaan en haar oogen verwijdden zich.

„Iets ernstigs.... toch niet met vader?” vroeg zij op onzekeren toon.

„Met uw vader, Miss,” antwoordde Fenton, die slechts met moeite zijn ontroering kon onderdrukken.

„Een.... ongeluk, Fenton. Met de auto?”

„Wel een ongeluk — een vreeselijk ongeluk — maar niet met de auto. Ik smeed u, — wees sterk — wat ik u heb mede te deelen, zal u als een zware slag treffen — gij zult al uw kracht noodig hebben om het te verdragen.”

Het jonge meisje kwam nog een stap naderbij, keek den chauffeur met een onbegrijpelijken blik aan en stamelde toen:

„Wat wil je zeggen, Fenton. Je maakt me bang! Vier uur geleden heeft mijn vader mij gezond en wel verlaten — om naar den wedstrijd op het Readingsterrein te gaan.”

„Daar is hij ook geweest, Miss — en — en daar....”

De chauffeur liet het hoofd hangen en scheen niet verder te kunnen gaan.

„Maar ga dan toch door Fenton — zie je niet dat je mij martelt,” kreet het jonge meisje. „Ik beloof je dat ik sterk zal zijn. Maar laat mij niet op de pijnbank. Vader is door een ernstig ongeluk getroffen!”

„Het is meer dan een ernstig ongeluk,” antwoordde Fenton.

Het jonge meisje slaakte een kreet als van lichamelijke pijn en riep toen op een toon, die den jongen chauffeur door het hart sneed:

„Dood! Mijn arme vader dood. Zegt dat het niet waar is — zeg dat je je bedrogen kunt hebben!”

Fenton schudde het hoofd en zeide op doffen toon:

„Ik kan mij helaas niet bedrogen hebben, Miss — hij is door een toeval of door een of andere verlamming getroffen.”

Jammerend liet het jonge meisje zich in een leunstoel nedervallen en gelukkig gaf een stroom van tranen verlichting aan de vreeselijke smart, die haar plotseling, verraderlijk, als een wild dier zijn prooi bespringt, overvallen had.

De jonge chauffeur bleef eenige oogenblikken op dezelfde plaats staan. Even had hij een gebaar gemaakt, alsof hij op Miss Grace wilde toetreden en de beide handen naar haar uitstrekken.

Langzamerhand bedaarde het snikken van het jonge meisje en slechts een zacht gekreun klonk uit haar borst op, terwijl haar tener lichaam schokte.

Nu hief zij langzaam het blond gelokte hoofd weder op, vestigde de haar door tranen verduisterde oogen op den jongen man en vroeg toen toonloos:

„Waar is hij, wat hebt ge met hem gedaan?”

„Ik geloof dat ik daar de auto van het ziekenhuis reeds hoor, Miss, die hem hierheen brengt. Ik smeed u, wees bedaard, en wacht, totdat ik u weder kom roepen — totdat wij hem op zijn bed zullen hebben neer gelegd. Ik zal dadelijk om Dr. Key telefoneeren.”

En voor het jonge meisje nog iets had kunnen zeggen, had Fenton het vertrek weder verlaten met een haast [als of hij voor iemand op de vlucht ging.

Hij ijldde de trappen weder af en bereikte juist de voordeur toen deze geopend werd door den buttler, die met bleek gelaat was komen aanloopen.

Deze voordeur bevond zich halverwege de breede koetspoort en daar deze dadelijk gesloten werd zag niemand van de voorbijgangers er iets van hoe het levenlooze lichaam van Cecil Blackpole uit de auto het huis werd binnen gedragen.

Er waren nog twee bedienden komen toesnellen, en behoedzaam werd nu het lichaam naar een prachtig ingerichte slaapkamer van de eerste verdieping gebracht en daar in een bed neder gelegd, waarin een koning zich niet zou hebben geschaamd.

Fenton bukte zich over het bleeke gelaat, maar hij zag wel dat hier geen menschelijke hulp meer kon baten.

Toch begreep hij dat het zijn plicht was den ouden huisdokter te waarschuwen.

Hij liep naar het telefoontoestel en tot zijn blijdschap was Dr. Key thuis, die beloofde aanstonds te zullen komen.

Met behulp van de bedienden werd de doode aanstonds ontkleed en men bedekte zijn lichaam met een laken.

Toen dit geschied was begaf hij zich weer naar de groene kamer, waar hij Grace in een toestand van doffe smart aantrof.

Zij zat bewegingloos als een beeld, met de kleine handen in den schoot gevouwen, voor zich uit te staren en hoorde zelfs niet dat hij binnen kwam.

„Miss Grace, wanneer gij uw vader nog eens zien wilt...”, begon Fenton op eerbiedigen toon.

Het jonge meisje wendde langzaam het hoofd naar hem toe, stond met moeite op en trad wankelend naar de deur. Maar zij was nog niet halver-

wege gekomen, of zij moest zich aan een meubel vast grijpen om niet te vallen.

Dadelijk schoot Fenton toe, om haar te steunen.

Maar bijna onmiddellijk scheen hij te beseffen dat hem dit niet voegde, want hij deed haastig weder een stap terzijde en bleef met angstige blikken het meisje aanzien.

Met gebogen hoofd ging Grace de kamer uit, de gang door en de slaapkamer in, op den voet gevolgd door Fenton.

Met een moe gebaar opende zij de deur van de slaapkamer, liep op het bed toe en wierp zich er luid snikkend voor op de knieën.

De bediende en de buttler hadden zich bescheiden verwijderd en ook Fenton deed zachtjes de deur achter het meisje dicht en bleef toen op eenige passen van de deur staan, alsof hij daar de wacht hield. Hij bevond zich daar nog geen tien minuten, of de treden van de breede trap kraakten haastig aankomend schreden.

Een oogenblik later stond Dr. Key voor hem, een man van omstreeks vijftig jaren, recht als een kaars, met nauwelijks grijzend haar en een vollen goed onderhouden baard.

Zoo snel was hij de trap opgelopen dat de buttler hem nauwelijks had kunnen bijhouden en nu hijgend kwam aanloopen.

De geneesheer, die den chauffeur goed scheen te kennen, knikte hem vriendelijk toe, en vroeg op zachten toon:

„Is hij hier?”

„Ja, dokter, — wij hebben hem reeds ontkleed.”

Dr. Key trad binnen, bleef een oogenblik staan bij het zien van het jonge meisje, dat nog altijd geknield voor het bed lag, trad snel op haar toe en hief haar met een vaderlijk gebaar toe.

„Doe dat niet, mijn kind!” zeide hij op gemoedlijken toon. „Gij zijt niet sterk, gij moogt niet op deze wijze toegeven aan uw smart.”

Hij had het meisje met zachten dwang op een stoel laten plaats nemen, zette zijn lorgnet op, boog zich over den doode heen, keek even in de steeds nog geopende oogen, drukte die toen zachtjes toe, en wendde zich toen tot Grace met de vraag:

„Wanneer is dit met uw vader geschied?”

Grace barstte opnieuw in tranen uit en antwoordde snikkend:

„Ik weet het niet, dokter! Ik was wat ongesteld

en ik heb vader alleen naar den voetbalwedstrijd laten gaan. Gij weet wel hoe verzot hij daar nog steeds op was! Van het overige weet ik niets! Niets!”

De geneesheer liep naar de deur, opende die en wenkte den chauffeur, die nog steeds op de gang op post stond.

Zoodra de deur weder achter de beide mannen gesloten was, begon de geneesheer:

„Hebt gij mijnheer Blackpole naar Reading gereden?”

„Ja, dokter!”

„Was hij toen nog goed gezond?”

„Voor zoover ik kon zien, mankeerde hij niets, dokter!”

„Vader zeide mij vanmorgen, dat hij zich in langen tijd niet zoo goed had gevoeld,” riep Grace uit.

Dr. Key schudde het hoofd en bromde half voor zich heen:

„Dat is zonderling! De groote tribune is geheel overdekt. Van een zonnesteek kan geen sprake zijn.”

Hij stond een oogenblik in gedachten verzonken en zeide toen, zich tot het jonge meisje wendend:

„Ik wilde het lichaam van je arme vader wel eens onderzoeken, Grace. Als het gedaan is, zal ik je wel weder roepen.”

Hij nam haar bij den arm en voerde haar met zachten dwang buiten het vertrek.

Fenton wilde zich eveneens verwijderen, maar de geneesheer weerhield hem en zeide:

„Blijf even hier, goede vriend! Misschien heb ik je hulp noodig.”

„Tot uw dienst, dokter!” kwam Fenton, terwijl hij zijn plaats weer bij het bed innam.

Dr. Key had zijn jas uitgetrokken en trad nu op den doode toe.

Hij maakte het hemd op de borst van Cecil Blackpole open, betastte de spieren en opende niet zonder moeite den mond om naar de tong te zien.

Hij slaakte een lichten kreet van verbazing en kwam:

„De tong is dik en geheel blauw, op het zwarte af! Daar begrijp ik niets van! Ook die zonderlinge stijfheid van de spieren, nadat de dood zoo kort is ingetreden, verrast mij ten hoogste.”

„Doen die verschijnselen zich dan niet voor, dokter, wanneer iemand door een beroerte of een verlamming getroffen wordt?” vroeg Fenton, naderbij

komende. „Bij ernstige beschadiging van den truncus comunis....”

Dr. Key had snel het hoofd opgeheven en keek den chauffeur in de grootste verbazing aan.

Fenton was bloedrood geworden en hakkelde:

„Neem mij niet kwalijk, dokter — ik heb vroeger wat gebeunhaasd in de medicijnen, en....”

„En gij schijnt de latijnsche vaktermen zeer goed te hebben onthouden,” vulde de geneesheer den zin aan, terwijl hij den blik niet van Fenton afwendde. „Luister eens, Fenton — ik denk er niet aan, mij in je zaken te dringen, maar het wil mij voorkomen, alsof je niet altijd chauffeur bent geweest!”

„Zoo is het ook, dokter!” zeide Fenton eenvoudig.

„Je hebt een manier om je uit te drukken, om je te kleeden en om met andere menschen om te gaan, die je aanstonds verraadt.”

„Het leven dwong mij, dokter — dat is alles,” zeide Fenton een weinig kortaf, alsof hij iedere nadere uiteenzetting wilde vermijden.

Dr. Key bromde iets voor zich heen en haalde toen onmerkbaar de schouders op.

Hij had reeds geruimen tijd geleden meenen op te merken, dat er iets in het leven van den chauffeur was, een geheim, dat hem tegen zijn zin in deze dienstbare betrekking had gebracht.

Hij had er wel eens met zijn vriend Blackpole over gesproken, maar deze had onverschillig de schouders opgehaald en gezegd, dat de zaak hem niet aanging, en dat hij tevreden was, als Fenton zijn auto's goed schoon hield en een voortreffelijk chauffeur bleek te zijn.

Wat den jongen man zelf betrof, die was te veel gesloten geweest om ooit iets los te laten.

Hij deed trouw zijn plicht, liet zich met niemand van het dienstpersoneel in, hetgeen hem reeds menige schimpscheut had bezorgd van de zijde van het kokette kamermeisje, dat reeds dadelijk een goed oogje op hem had geworpen, en gebruikte zijn vrije uren met zich in de garage of in het kleine slaapkamertje daarboven op te sluiten, waar hij „Godweet-wat-uitvoerde”, zooals het kamermeisje zich schamper uitdrukte, nadat zij den jongen knappen chauffeur eens had opgezocht. „Eenvoudig om een praatje met hem te maken,” zooals zij bij hoog en laag bezwoer.

Dr. Key had zich reeds weder over het leven-

looze lichaam heengebogen en eensklaps liet hij een luiden kreet hooren, half van verbazing, half van schrik.

Onwillekeurig deed Fenton een stap vooruit, toen Dr. Key naar het thans bijna geheel ontbloote lichaam wees.

Fenton bukte zich en liet op zijn beurt een uitroep van verbazing hooren.

In het midden van de borst, ongeveer een decimeter boven den navel, was een roode vlek zichtbaar, een stip van helder roode kleur, omgeven van een blauwen rand, die zelve nauwelijks een halve centimeter breed was en een weinig boven het omringende vleesch scheen te liggen.

Juist in het midden van de roode stip was een klein, zwart puntje zichtbaar, niet grooter dan een speldeprik.

Dr. Key had een vergrootglas te voorschijn gehaald en bukte zich nu over de wonde.

Want dat het een wonde was, daaraan behoefde men niet te twifelen, al was die dan ook zeer klein.

Bijna vijf minuten bleef hij zoo staan.

Toen hij zich weder oprichtte, lag er een trek van vrees, gemengd met verbazing en ongeloof op zijn goedig gelaat.

„Nu, dokter?” vroeg Fenton, die ademloos terzijde had gestaan.

„Wel, Fenton, ik geloof dat je genoeg verstand van mijn vak hebt, om je te kunnen zeggen, dat we hier te doen hebben met een plotseling sterfgeval, dat teweeg is gebracht door het inbrengen van een sterk werkend vergift in het bloed van mijn ongelukkigen vriend Blackpole.”

Fenton slaakte een kreet van afgrijzen en riep:

„Dus — moord?”

„Niets anders!” antwoordde Dr. Key op gedempten toon en met een snellen blik op de deur. Blijkbaar vreesde hij dat het jonge meisje wellicht den uitroep van Fenton mocht hebben gehoord.

Zijn vrees bleek maar al te gegrond want juist ging de deur open en Grace verscheen op den drempel.

Er was geen spoor van tranen meer op haar gelaat te zien.

Het was doodsbleek en strak.

Haar oogen waren wijd geopend en staarden recht voor zich uit. Langzaam kwam zij binnen en wendde

zich tot den ouden geneesheer om met toonlooze stem te zeggen:

„Ik heb alles gehoord, dokter — vergeef het mij. Ik weet nu, waardoor mijn vader om het leven is gekomen....”

Eenige oogenblikken heerschte er een gespannen stilzwijgen in het vertrek. Het werd verbroken door de trillende stem van Fenton, die zeide:

„Het is mijn schuld, Miss Grace. Ik wist mij niet te bedwingen — gij hadt dit nooit mogen hooren!”

Het meisje wendde haar gelaat naar den jongen man en zeide op denzelfden half gesmoorden toon:

„Ik zou het niet mogen weten — ik, zijn dochter? Denkt gij dan, dat ik een wassen pop ben, zonder gevoel? Denkt gij, dat ik een seconde van rust zal hebben, voordat de moordenaar van mijn vader gestraft is?”

Onder het uitspreken van deze woorden hadden haar wangen zich hooger getint en haar oogen schitterden nu met een koortsachtigen glans.

Met een ruk hief zij het hoofd op naar Dr. Key, en vroeg op vasten toon, met geheel veranderde stem:

„Vergist gij u niet, dokter? Geloofst gij, dat mijn vader op zulk een laaghartige wijze verraderlijk vermoord is?”

„Een andere oplossing is bijna niet mogelijk, Grace,” antwoordde de geneesheer op zachten toon.

„Je vader had in het geheel geen aanleg voor een beroerte. Een zonnesteek is buiten gesloten, voor een hartverlamming bestond niet de minste aanleiding — ik heb weinig menschen gekend op den leeftijd van je vader die zulke sterke longen en zulk een schier onverwoestbaar hart hadden. Hij was gezond in de verstrekkende beteekenis van het woord. Hij is gedood door vergift.

Ik kan niet anders zeggen! Zie eens die vlek — het lijkt er een weinig op, alsof uw vader door een venijnig insect, een steekmug of een wesp gestoken is maar de angel werd in de wonde gestoken door een mensch, dat is zeker! Geen enkel insect kan door een beet onmiddellijk den dood veroorzaken, en zelfs geen scorpioen, wiens beet onder bepaalde omstandigheden doodlijk kan zijn, doodt zijn slachtoffer niet met zulk een vreeselijke snelheid. Uw vader zou dan opgesprongen zijn, en had het uitgeschreeuwd — verondersteld, dat er hier in ons land scorpioenen te vinden zouden zijn. Trouwens —

de wonde, door een scorpioen toegebracht, ziet er geheel anders uit."

„Zou.... een giftslang....", begon Fenton aarzelend.

„Ook niet, mijn vriend," antwoordde de geneesheer hoofdschuddend. „De beet van een slang is dadelijk te herkennen. De beide gifttanden maken twee duidelijk zichtbare gaatjes, en het vleesch rondom de wonde zwelt dadelijk op en wordt bijna zwart."

Geruimen tijd bleef het stil in het vertrek, waar

zich de dood onder zulk een geheimzinnig uiterlijk had gemanifesteerd.

Toen wendde Grace zich weder tot den vertrouwden vriend haars vaders en zeide op zonderlingen harden toon:

„Dr. Key — wilt gij op u nemen alles te doen, wat thans noodzakelijk is. Ik gevoel mij er niet toe in staat, maar wel gevoel ik mij sterk genoeg om uit alle macht mijn doel na te streven — den laffen moordenaar van mijn vader te ontdekken!"

HOOFDSTUK III.

Waar Raffles ingrijpt.

Een uur later stonden drie politiebeampten rondom het bed, waarop het lichaam van den doode was neergelegd, een inspecteur en twee detectives.

Ook Dr. Key was nog steeds in het vertrek aanwezig.

Hij wachtte de komst van zijn collega van de rechtbank, den Coroner, die uit naam der justitie de doodsoorzaak zou moeten vaststellen.

Op zachten toon hadden de drie heeren een kort gesprek gehad met Grace, die zich vervolgens in haar kamer had opgesloten, met streng bevel aan het personeel, haar onder geen beding te storen.

Na geruimen tijd te hebben gezwegen, begon de inspecteur, zich tot den geneesheer wendend:

„Gij waart een goed vriend van den overledene, nietwaar dokter?"

„Ik behandel hem reeds gedurende veertien jaar," antwoordde de dokter.

„Zoudt ge mij ook weten te zeggen, of hij misschien een persoonlijk vijand kan hebben gehad, die hem zoozeer haatte, dat hij hem zelfs naar het leven stond?"

„Als hij er een gehad heeft, dan heeft hij daarom trent steeds gezwegen," antwoordde Dr. Key.

„Hoe was de gemoedsgesteldheid van mijnheer Blackpole?"

„Meestal was hij opgeruimd — maar somstijds had hij zonderling neerslachtige buien, waarvan ik de oorzaak niet kende. Dan was hij schrikachtig, wilde niet uitgaan, en sloot zich in zijn werkkamer op. Hij was ook een weinig despotiek, en kon moeilijk tegenspraak dulden. Lichamelijk gesproken was hij zeer krachtig. Ik heb met eigen oogen gezien, hoe hij een dikke pook met het grootste gemak krom en weder recht boog."

„Had hij veel verkeer met anderen?"

„O ja, er waren hier tamelijk vaak partijen, vooral toen zijn vrouw nog leefde."

„Hoe lang is mevrouw Blackpole dood?"

„Zij stierf vier jaar geleden."

De inspecteur dacht even na en vroeg toen weder:

„Miss Grace is nog niet verloofd, nietwaar?"

„Nee," antwoordde de geneesheer, een weinig verwonderd over deze vraag, waarvan hij het doel niet recht begreep.

„Zijn er nooit gegadigden naar haar hand komen opdagen?"

„O, wat dat betreft! Dozijnen! Maar zij wees ze allen lachend af, en zeide, dat zij er voorloopig nog niet aan dacht, haar vader alleen te laten. Nog in den laatsten tijd liet zij een paar heeren een blauwtje loopen."

„Zoudt ge mij het adres en naam dier heeren kunnen en willen noemen, dokter?”

„Met het grootste genoegen! Ik moet echter bekennen, niet goed in te zien, wat dit met den moord op Blackpole te maken kan hebben.”

„Misschien in het geheel niets, misschien nog meer dan wij nu kunnen veronderstellen,” antwoordde de inspecteur kalm. „Men moet in dergelijke zaken nooit iets veronachtzamen.”

Dr. Key had reeds een bladzijde uit zijn receptenboekje gescheurd, schreef haastig een paar regels en overhandigde daarop het stukje papier aan den inspecteur met de woorden:

„Ziedaar, mijnheer, ik geef u die namen en adressen, omdat ieder ander, die hier veel aan huis komt, u ze eveneens had kunnen verschaffen, maar ik herhaal u, dat het geheel overbodig zal zijn, uw nasporingen in deze richting te beginnen.”

De inspecteur antwoordde niet, maar legde het papiertje in zijn portefeuille na er een vluchtigen blik op te hebben geslagen.

Vervolgens wendde hij zich tot den geneesheer met de vraag:

„Gij kunt ons zeker geen mededeelingen doen omtrent den aard van het vergift door hetwelk mijnheer Blackpole volgens uw meening gedood zou kunnen zijn.”

„Dat is onmogelijk te zeggen zonder autopsie van het lijk, mijnheer — en dan nog zou het zeer bezwaarlijk zijn —! Ik wil trouwens volmondig erkennen dat mijn kennis omtrent de uitheemsche vergiften niet al te uitgebreid is — misschien kan mijn collega van justitie te dezer zake wel van voorlichting dienen.”

Hij had deze woorden juist gezegd, toen de deur zacht geopend werd en de buttler op gedempten toon aandiende:

„De Coroner, Mr. Green.”

De gerechtsgeneesheer trad binnen, een reeds vrij bejaard man, met lange, grijze bakkebaarden.

Hij had een instrumententrouse onder den arm, en begroette de aanwezigen met een lichte hoofdbuiging.

Dr. Key trad op hem toe en zeide:

„Sta mij toe, dat ik mij even aan u voorstel, collega. Ik ben Dr. Key, een vriend van den doode, die hem jaren achtereen behandelde, wanneer hij

iets mankeerde — wat overigens niet vaak voorkwam.”

De twee geneesheeren schudden elkander de hand en daarop trad Green op het bed toe en bekeek met groote aandacht het gelaat van den doode, en daarop de kleine wonde, waarop Key hem opmerkzaam had gemaakt.

Toen hij zijn onderzoek geëindigd had, richtte hij zich op, nam zijn lofgnet op, teneinde Key scherp te kunnen aanzien en vroeg:

„Wat denkt gij er van, collega?”

„Ik denk, dat mijnheer Blackpole zoo goed als onmiddellijk is gestorven tengevolge van de bliksemsnelle werking van het vergift, dat door deze bijna onzichtbaar kleine wonde in het lichaam is binnen gedrongen.”

„Dat is ook mijn meening,” antwoordde Green. „Het spierweefsel in de omgeving van de wonde vertoont die eigenaardige stijfheid, welke men steeds aantreft bij gevallen van vergiftiging van buitenaf. De vraag is slechts — op welke wijze is deze kleine wond toegebracht en waarmede?”

„Die vraag heb ik mijzelf ook al gesteld, Sir,” merkte de inspecteur op, die intusschen op zachten toon met de beide detectives had gepraat. „Het is ons een raadsel hoe men op een stampvolle tribune dezen man een doodelijke wonde heeft kunnen toebrengen, zonder dat het gezien werd! Een messteek is buiten gesloten — daartoe is de wonde veel te klein. Zij ziet er eerder uit alsof zij met een fijne naald is toegebracht!”

„Maar in dat geval is het ook niet zoo ondenkbaar, dat de moordenaar kans heeft gezien, de doodelijke wonde ongemerkt toe te brengen,” meende nu een der beide detectives.

„Hij moet dan zeer nauwkeurig van te voren geweten hebben, waar Blackpole zat,” zeide Dr. Key. „Het is bijna ondenkbaar, dat men zijn man toevallig ontdekt onder een menigte van dertig duizend menschen.”

„Niets belet ons dat aan te nemen,” kwam de inspecteur, die haastig eenige aantekeningen maakt had.

De Coroner had in dien tijd zijn onderzoek voortgezet, en zacht met Dr. Key gesproken.

Hij vulde nu het formulier in, reikte het den inspecteur toe, en zeide:

„Naar alle waarschijnlijkheid is de dood ongeveer

drie uur geleden ingetreden, dat wil zeggen, toen de wedstrijd bijna geëindigd was. Hoogstens een half uur daarvoor. Ik zal nog een poging doen, het vergift uit de wonde te verwijderen, om het te kunnen onderzoeken, maar ik vrees dat ons dit niet zal baten — daartoe is de prik te gering. Wel echter kan ik zeggen, dat het vergift van vreeselijke kracht moet zijn geweest, dat een enkele prik reeds voldoende was den dood reeds zoo snel te veroorzaken."

Op dit oogenblik ging de deur weder open.

De buttlar trad binnen, ging op zijn teenen naar den dokter toe en fluisterde hem iets in.

Op het gelaat van den geneesheer vertoonde zich een trek van verbazing en ongeduld, maar toen helderde het eensklaps op, en hij richtte zich tot den inspecteur met de woorden:

„De buttlar kondigt mij zoeven het bezoek aan van Lord Aberdeen, een der leden van den Windsor-Club, en tevens vice-president, waartoe ook mijn arme vriend Blackpole behoorde. Naar het schijnt had zijn lordschap een afspraak met Blackpole voor hedenmiddag. Ik wilde den buttlar reeds opdragen Mylord mede te deelen, dat zijn bezoek om smartelijke redenen thans onmogelijk is, toen het mij inviel, dat hij niet alleen een zeer bekwaam amateur-detective is, maar bovendien een zeldzame kennis heeft van verschillende vergiften. Ik weet, dat hij daarvan uitstekend op de hoogte is. Wat denkt gij er van als wij hem eens verzochten, zijn oordeel te zeggen?"

Dat voorstel viel hier niet onverdeeld in goede aarde, dat zag de goede Dr. Key al spoedig.

De beide detectives, hoewel zij beiden zeer goed wisten, dat Lord Aberdeen eenige malen een schijnbaar onontwarbare zaak tot een goed einde had gebracht, waar de beste speurneus van Scotland Yard faalde, meesmuilden en haalden tamelijk hoorbaar den neus op — het is immers nooit aangenaam, wanneer iemand buiten het „Vak" staande zich bekwaamer toonde dan de oude rotten, die gaarne het beste van zichzelf denken.

Wat den Coroner betreft — op zijn gelaat viel duidelijk onverholen minachting te bespeuren voor den leek, die „beunhaasde" in zulke moeilijke vakken als de medicijnen.

Het was immers dwaas, dat een buitenstaander, al deed hij dan ook uit liefhebberij een weinig aan de studie der vergiften, zou kunnen zeggen, waartoe

hij, de gerechtsgeneesheer, niet in staat was geweest.

Toch weigerde niemand zijn lordschap toe te laten.

Iedereen wist voor zichzelf zeer goed, dat men zich dan de hulp kon verzekeren van een buitengewoon bekwaam en scherpzinnig man.

Maar daar niemand de eerste wilde zijn, om dit toe te geven, hakte Dr. Key den knoop door, en zeide tot den buttlar, die nog altijd bij de deur stond te wachten:

„Verzoek Mylord hier te komen. Je hebt hem toch zeker reeds gezegd, hoe de zaken hier staan?"

„Ik heb Mylord mede gedeeld, dat mijnheer Blackpole plotseling gestorven was," antwoordde de buttlar op zachten toon. „Mylord vroeg toen naar Grace en toen ik hem zeide, dat zij bevel had gegeven, haar onder geen beding te storen, maar dat gij hier waart, dokter, verzocht hij mij, hem bij u aan te dienen."

„Nu, ga dan maar en vraag Mylord hier te komen."

De buttlar verwijderde zich zwijgend en het bleef stil in het vertrek.

Een paar minuten later ging de deur opnieuw open en Lord Aberdeen trad binnen.

Als zoodanig kenden hem bijna allen, die in het vertrek aanwezig waren, zoo niet van aangezicht dan toch van naam.

Maar geen hunner, en de politiebeambten wel het allerminst, zou ook maar een seconde hebben durven vermoeden, dat de slanke, deftig gekleede heer met zijn aristocratisch uiterlijk, zijn blanke handen, zijn sterke, grijze oogen en zijn lichtgrijzend haar niemand anders was dan de lang gezochte Groote Onbekende, Lord Edward Lister, alias John Raffles, de Gentleman-Inbreker, de vijand van Scotland Yard, een der sluwste en stoutmoedigste mannen met wien de Londensche politie ooit te doen had gehad.

Raffles bleef een oogenblik met den hoed in de hand op den drempel staan, om de aanwezigen met een enkelen blik op te nemen en trad toen langzaam binnen.

Hij ging regelrecht op Dr. Key toe, dien hij wel eens op de Windsor-Club ontmoet had en zeide op gedempten toon:

„Duid het mij niet ten kwade, dokter, wanneer ik hier op dit treurige oogenblik binnen treed. Ik wist volstrekt niet wat mij hier wachtte. Heden-

middag zou ik met mijnheer Blackpole een onderhoud hebben in verband met den verkoop van een mijner bezittingen in Schotland, waarvan ik mij wilde ontdoen. De butler deelde mij de reden mede, waarom dit gesprek niet plaats kon hebben — een zeer treurige reden voorwaar! Mijnheer Blackpole is dus plotseling overleden? Een beroerte waarschijnlijk?”

„Mijnheer Blackpole is vermoord, Mylord!” antwoordde Dr. Key op schorren toon.

„Wat zegt ge daar?” riep Raffles ten hoogste verbaasd en verschrikt uit. „Wanneer? Door wien?”

„Het geschiedde hedenmiddag op het speelterrein van Reading, Mylord — maar wie de dader is en waarom deze misdaad plaats greep — daaromtrent tasten wij nog in het duister! Maar laat mij u even voorstellen aan deze heeren.”

En nu noemde Dr. Key de namen en kwaliteit van de andere mannen die in dit vertrek waren om vervolgens voort te gaan:

„Mijn vriend Blackpole is zeer stellig het slachtoffer geworden van een lang van te voren beraamde misdaad, Mylord — maar ik herhaal, dat wij niet weten, hoe en waarom het geschiedde. Ik wil eerlijk zijn, en u zeggen, dat wij de hoop koesteren, dat gij, met uw uitgebreide kennis, ons misschien van nut zoudt kunnen zijn bij het ontraadselen van dit geheimzinnig geval.”

Raffles had eenigszins verwonderd van den een naar den ander gekeken en zeide nu op verbaasden toon:

„Wat meent gij dokter? Wilt gij zeggen, dat gij nog niet weet wie de moordenaar is?”

„Dat niet alleen, wij weten ook niet op welke wijze de moordenaar te werk is gegaan. Het eenige wat we met zekerheid kunnen zeggen is, dat hij door vergift om het leven is gekomen. Maar overtuig u liever zelf.”

Hij geleidde Raffles tot voor het bed, waarop het lichaam van Blackpole bewegingloos lag uitgestrekt.

Men had de gordijnen open getrokken en het volle licht viel op het half ontbloote lichaam.

Raffles trad tot vlak voor het bed, boog zich over den doode heen, lichtte de oogleden op, betastte de spieren en vestigde tenslotte zijn blikken op de vuurroode stip, ongeveer op de hoogte van de valsche ribben.

Hij keek naar het fijne zwarte puntje in het midden van de stip, drukte met den top van den wijsvinger het vleesch neer, dat reeds een marmerbleeke tint had gekregen en richtte zich toen tot Key met de woorden:

„Het lijdt dunkt mij geen twijfel, of mijnheer Blackpole is inderdaad gestorven aan een buitengewoon snelwerkend vergift.”

De Coroner was naderbij getreden en vroeg nu, niet zonder leedvermaak:

„Gij zult ons wel niet kunnen zeggen, Mylord, van welken aard het vergift is dat in de wonde is gebracht?”

„Men zou het misschien kunnen ontdekken, door een klein stukje vleesch uit te snijden, daar waar zich de roode stip bevindt,” antwoordde Raffles bedaard. „De wonde is echter zeer klein, nauwelijks zoo groot als een speldenprik, en de hoeveelheid vergift welke men zou vinden, zou zeker zeer moeilijk te onderzoeken zijn. Er is echter een veel gemakkelijker middel.”

„Een gemakkelijker middel, Mylord,” herhaalde der Coroner op gerekten toon. „Wat meent gij?”

„Gij behoeft slechts het wapen te zoeken, dat in het vergift was gedoopt,” antwoordde Raffles.

„Maar dat wapen is onvindbaar, Mylord,” riep nu de inspecteur, die naderbij was gekomen. „Natuurlijk heeft de dader het bij zich gehouden.”

„Misschien toch wel niet,” hernam Raffles glimlachend. „De man, die de wonde toebrecht, moest er in ieder geval rekening mede houden, dat zijn slachtoffer een schreeuw zou geven, als hij den fellen prik voelde, hem misschien zou aangrijpen, kortom, — op de een of andere wijze zou laten blijken dat hij getroffen was.”

„Maar de moordenaar kon immers op geen andere wijze zijn slachtoffer treffen, Mylord,” riep Dr. Key uit.

„Waarom niet,” hernam Raffles onverstoort. „Hij kon hem de wonde zeer goed van verre hebben toegebracht, laat zeggen op een afstand van 5 of 10 meter.”

„Maar dan zou hij gebruik hebben moeten maken van een schietwapen!” kwam de inspecteur. „De knal zou dan toch gehoord moeten zijn!”

„Tenzij de man die de daad pleegde een windpistool gebruikte — of een ander toestel, krachtig genoeg om een zeer fijne stift op een paar meters

afstand in het menschelijk lichaam te doen doordringen."

Een tamelijk langdurig stilzwijgen volgde op deze woorden.

Niemand had blijkbaar nog aan deze mogelijkheid gedacht.

Toen hernam Raffles na even te hebben nagedacht:

„Heeft men de kleederen van den doode reeds goed onderzocht?"

„Neen Mylord," antwoordde Dr. Key.

„Waar zijn ze?"

„Daar liggen ze, op gindschen stoel!"

Raffles trad op de kleederen toe, vatte het colbert voorzichtig beet, trad er mede naar het raam en begon het dicht boven het tapijt te schudden.

Daar zijn onderzoek blijkbaar zonder resultaat bleef, nam hij het vest en begon dit met groote aandacht en uiterste voorzichtigheid te onderzoeken.

Plotseling slaakten de beide detectives, die nieuwsgierig hadden toegezien, tegelijkertijd een zachten kreet.

„Daar valt iets, Mylord," zeide een hunner en hij wees op een klein zwart voorwerp, dat helder afstak tegen het lichte vloerkleed waarop het zooveven gevallen was.

De andere detective wilde reeds naderbij treden om het voorwerp op te rapen, maar Raffles weerhield hem met een bevelend gebaar en riep uit:

„Voorzichtig, pak het niet aan, de minst schram hoe klein ook, zou u den dood kunnen berokkenen."

Hij kreeg de instrumententrouse in het oog, welke de Coroner had medegebracht en op tafel had geplaatst, opende die, nam er een pincet uit, en lichtte daarmee voorzichtig het voorwerp van den vloer, waarna hij het op een stukje papier legde, een blaadje uit zijn notitieboekje, dat hij er van te voren had uitgescheurd.

Het voorwerpje dat er lag, was niet langer dan een paar centimeter en ongeveer twee millimeter

dik. Het eene uiteinde was zeer fijn gepunt, het andere eenigszins afgeplat als de kop van een spijker.

Allen hadden zich om de tafel geschaard, waar het doodelijk projectiel door Raffles was neergelegd, en beschouwden het met afgrijzen.

Raffles had het voorwerpje nogmaals tusschen het pincet gevat en zeide nu langzaam:

„Ik geloof u wél te kunnen verzekeren, dat dit vreeselijke ding is afgeschoten met behulp van een soort windpistool — of althans iets wat er op gelijk. Ik zou zeggen, dat het gemaakt is uit een gewonen spijker, die zoo lang is afgeveild en geschuurd, dat hij niet veel dikker was dan een gewone speld. — Die groenzwarte kleur is waarschijnlijk teweeggebracht door de uitwerking van het vergift op het metaal. Nu nog acht ik dit projectiel buitengewoon gevaarlijk — men zou er zeker nog wel een dozijn menschen mede kunnen dooden en degene die mijnheer Blackpole hebben ontkleed mogen van geluk spreken, dat zij niet bij ongeluk hun vinger aan dezen helschen spijker hebben geschramd."

Dr. Key huiverde en werd bleek toen hij bedacht, aan welk vreeselijk gevaar hij ontsnapt was.

Op eenigszins schorren toon vroeg hij:

„Geloof gij niet te kunnen bepalen, Mylord, van welken aard dit vergift is?"

„Wanneer gij er prijs op stelt, zou ik het gaarne nog eens willen onderzoeken, maar reeds na de kleur te oordeelen, en naar het uiterlijk van de wonde, zou ik nu durven verzekeren, dat Blackpole gedood is door een der snelstwerkende plantaardige vergiften, waarvan het bestaan mij bekend is. De Indiërs — lang niet allen, maar een bepaalde stam, de Malabaren — bereiden het uit een plant, die zeer zeldzaam voorkomt op den bodem van eenige duizelingwekkend diepe ravijnen. Soms tijds besmeren zij er de punten van hun pijlen mede, maar nooit voor de jacht, want zij weten, dat het vleesch van een dier, dat met zulk een pijlpunt gedood werd, aanstonds oneetbaar wordt."

HOOFDSTUK IV.

Een duistere zaak.

Omstreeks een uur nadat het onderzoek had plaats gehad, trad Raffles een fraai huis aan de Regentstreet binnen, hetwelk hij bewoonde onder den naam van Lord William Aberdeen.

Hij begaf zich aanstonds naar de bibliotheek, waar hij wist op dat oogenblik zijn vriend, Charly Brand, te zullen aantreffen.

In naam de secretaris van zijn lordschap, was Charly inderdaad de trouwe helper en vriend van den Groote Onbekende, wiens gevaarvolle avonturen hij meestal deelde.

Hij was nog jong, zijn gelaat vertoonde nog geen enkelen rimpel, zijn weelderig blond haar viel in dichte lokken over zijn voorhoofd en zijn blauwe oogen hadden nog al de glans en schittering der jeugd.

De jonge man sprong op, zoodra hij zijn vriend zag binnen treden en vroeg lachend:

„Wel — heeft Blackpole toegebeten? Koopt hij je Schotsche bezittingen voor veertig duizend pond?”

„Blackpole zal nooit meer een huis noodig hebben Charly, tenzij een van zes planken,” zeide Raffles ernstig.

„Wat zeg je daar?” vroeg Charly ontzet. „Is hij gestorven?”

„Hij is vermoord!” antwoordde Raffles. „Vermoord op geheimzinnige en stoutmoedige wijze door een man, die zeer goed weet wat hij wilde, en die geruimen tijd heeft nagedacht over de beste wijze om aan zijn wraakzucht jegens Blackpole te voldoen.”

„De moordenaar is dus reeds gearresteerd?”

„Nee. Men weet nog niet wie het deed.”

„Maar hoe kon je dan weten, wat je zoeven zei,” vroeg Charly verwonderd.

„Het moet wraak zijn, Charly! Daaraan valt niet

te twifelen!” antwoordde Raffles schouderophalend. „Iets anders moet geen reden van bestaan hebben.”

„Je kwam daar zeker net, toen de daad gepleegd was?”

„Zoo is het — de moord had echter niet plaats in zijn huis, maar op het voetbalterrein van Reading.”

En nu deelde Raffles in enkele woorden aan Charly mede, hetgeen de lezer reeds weet.

De jonge man had aandachtig toegeluisterd, en zeide nu hoofdschuddend:

„Een merkwaardige zaak. Wat is er met het vergiftige ding gebeurd?”

„Ik heb het bij mij. Wij zullen het eens gaan onderzoeken, de Coroner was geloof ik maar half ingenomen met mijn bemoeiing,” voegde Raffles er glimlachend aan toe. „Hij beschouwde mij natuurlijk als een eigenwijze beunhaas, ofschoon hij toch wel heeft moeten toegeven, dat ik dadelijk het projectiel vond, waarmede de misdaad gepleegd was. Ik behoef je niet te zeggen, wat voor groot ongeluk er had kunnen gebeuren, wanneer een der bedienden de kleederen wat onvoorzichtig had behandeld.”

„Wat denk jij er van?”

„Waarvan?”

„Wel, natuurlijk van die misdaad! Heb je je nog geen oordeel gevormd aangaande den persoon van den moordenaar?”

„Hoegenaamd niet! Dat zou ik pas kunnen doen als ik iets meer wist uit het leven van Blackpole. Ik kende hem pas zeer kort en vluchtig. Het staat echter vast dat die man een bitteren vijand moet hebben gehad, die hem zoozeer haatte dat hij hem zelfs naar het leven stond.”

„Waarom denk je dat?”

„Wel, daarop wijst immers de geheele opzet

van de misdaad! Maar er is nog iets. Toen ik het stoffelijk overschot nog eens nauwkeurig onderzocht, heb ik iets ontdekt, wat voor een man als Blackpole zeker vreemd mag heeten."

„Wat dan?"

„Hij verfde zijn haar."

„Misschien was hij erg koket en begon hij al te grijzen."

„Nee, hij is van nature rosblond — en de rossige worden niet of zeer laat grijs."

„En wat leidt je daaruit af?"

„O, er kan heel wat uit worden afgeleid. Om te beginnen zou men er bijvoorbeeld uit kunnen op maken, dat Blackpole zijn uiterlijk wilde veranderen. Waarom verandert men zijn uiterlijk? Omdat men niet zal worden herkend. Blackpole moet dus deze of gene reden hebben gehad, waarom hij het wenselijk achtte, dat zijn uiterlijk niet meer beantwoordde aan het vroegere signalement. Daar zijn natuurlijk weer verschillende redenen voor."

„Misschien heeft hij wel een misdaad op zijn geweten," zeide Charly zacht.

„In ieder geval zullen wij met die mogelijkheid rekening houden."

„Je praat van wij, ben je dan van plan deze zaak te onderzoeken?"

„Zij komt mij in de hoogste mate belangwekkend voor, Charly, — er ligt een element van romantiek in, dat mij aantrekt. Overigens — ik heb de vereerende opdracht gekregen van niemand minder dan van een inspecteur van politie, om rapport uit te brengen over de samenstelling van het vergift, waarin deze kleine ijzeren stift gedoopt is."

„Dat zal den Coroner wel minder hebben aangestaan."

„De waarheid is, dat de man een weinig zuur keek," antwoordde Raffles lachend. „Hij opperde zelfs het bezwaar dat ik geen „echte" geneesheer was, maar toen heb ik hem gepresenteerd om hem mijn dokterbull te laten zien, volgens welke ik de bevoegdheid heb, om desgewenscht de geneeskunde uit te oefenen, en toen was de goede man stil."

„Niemand kon je zeker eenig aanknooppingspunt geven?"

„Niet het minst — ik hoop echter, dat Miss Grace, zijn dochter, mij naderhand nuttige inlichtingen kan geven. Zij had zich nu in haar kamer opgesloten, en je begrijpt wel, dat ik het consigne

niet heb durven of willen verbreken. Mij dunkt dat het onderzoek naar den moordenaar zeer bemoeilijkt zal worden door het feit dat er op die overdekte tribune, waar Blackpole gedood werd, duizenden menschen in zijn onmiddellijke nabijheid zijn geweest."

„Dat spreekt vanzelf."

„Ik voor mij geloof dat Scotland Yard de zaak nu reeds als hopeloos beschouwt," hernam Raffles. „Ik erken zelf, dat er zeer weinig aanknooppingspunten zijn en mijn eenige hoop is, dat het verleden van Blackpole ons iets kan ophelderen. In ieder geval acht ik het zeker dat de moordenaar uitstekend bekend moet zijn geweest met Indische vergiften. Waarschijnlijk heeft hij zelf in Indië gewoond, en dat lange jaren."

„Ik moet zeggen, dat mij die aanduiding niet zeer kostbaar voorkomt, Edward," kwam Charly hoofdschuddend. „Er hebben tien duizend Engelschen lang in Engelsch Indië gewoond."

„Maar die kwamen niet naar Engeland terug om een gehaten vijand te doden," kwam Raffles droogjes.

De beide vrienden bleven nog even over de zaak naspreken, toen er geklopt werd en Gaston, de oude kamerbediende, binnentrad.

Hij had een zilveren presenteerblad in de hand, waarop een klein briefje van sierlijk formaat lag, licht paars getint.

„Een boodschap van een vrouw," zeide Raffles nog voor Gaston iets had kunnen zeggen. „Dat verwondert mij."

Hij stak de hand uit, en nam het briefje van het blad.

Daar Gaston bij de deur bleef staan, vroeg hij:

„Wordt er op antwoord gewacht, Gaston?"

„Ja, Mylord."

„Wie bracht dit briefje?"

„Een man in chauffeurslivrei."

Raffles had de enveloppe op zijn eigen wijze reeds open gemaakt, dat wil zeggen, door ze met een pennemes voorzichtig open te snijden en las nu snel den korten inhoud van het briefje.

Daarop wendde hij zich tot Charly en zeide op half luiden toon:

„Van Grace Blackpole! Luister, dan zal ik het je even voorlezen:

Mylord!

Hoewel ik u niet persoonlijk ken, zoo waag ik het toch, mij tot u te wenden, en uw hulp in te roepen in de noodlottige zaak, welke gij kent.

Reeds thans meen ik te hebben begrepen, dat Scotland Yard zeer weinig kans ziet, om den moordenaar te vatten! En toch wil ik, toch eisch ik, dat mijn arme vader gewroken zal worden.

Het is mij bekend, Mylord, dat gij reeds eenige malen uw hulp als bekwaam amateur-detective hebt verleend aan eenige uwer vrienden — en steeds hebben zij er wel bij gevaren. Mag ik mij thans onder hen rangschikken en u dringend verzoeken mij zoo spoedig mogelijk een bezoek te brengen, opdat wij over deze zaak kunnen spreken.

O, ik ben er zeker van, dat gij een radeloos meisje, dat uw hulp inroept, niet in den steek zult laten. Ik verzoek u, het antwoord te willen mededeelen aan bringer dezès, die mijn volle vertrouwen heeft.

Grace Blackpole."

Raffles liet langzaam het briefje zakken, keek Charly met een half lachenden blik aan en herhaalde halfluid voor zich heen:

„...bringer dezès, die mijn volle vertrouwen heeft. En bringer dezès draagt een chauffeurslivrei, zoo deelt Gaston ons mede, nu, dan wil ik er wel wat onder verwedden, dat hij jong en knap is! Het is verwonderlijk hoeveel vertrouwen jonge meisjes altijd plegen te stellen aan jonge lieden, wanneer zij aan die twee voorwaarden voldoen."

Hij wendde zich tot Gaston en vroeg met stemverheffing:

„Zeg eens Gaston — hoe ziet die chauffeur er uit, die dit briefje bracht."

„Een jonge, knappe vent, Mylord!" antwoordde de grijze kamerbediende.

„Je ziet het!" zoo zeide Raffles lachend tot Charly Brand.

Hij wierp het briefje op tafel, en beval Gaston: „Laat dien chauffeur eens hier komen — hij kan hier wachten tot ik het antwoord geschreven heb."

De opdracht klonk misschien een weinig ongewoon, maar zeker niet in de ooren van Gaston, die gewend was, alle orders stipt uit te voeren.

Hij verliet het vertrek en liet een oogenblik later Harry Fenton, den chauffeur binnen.

De jonge man scheen in het minst niet verlegen te zijn, hij draaide tenminste volstrekt niet met zijn pet in zijn handen, hij stotterde niet verlegen een paar woorden, maar hij maakte een beleefde buiging, en bleef toen kaarsrecht voor de weder gesloten deur staan, als een soldaat in de houding voor zijn meerdere.

Raffles keek een oogenblik naar de slanke, en toch gespierde gestalte, naar het gebruide gelaat, de sierlijk gebogen wenkbrouwen en het hooge voorhoofd, en zeide toen op een stoel wijzend:

„Gij kunt er wel bij gaan zitten, mijnheer Fenton. Ik zal even het antwoord voor Miss Grace opstellen."

Fenton maakte een buiging en nam op den hem aangewezen stoel plaats, weder zonder eenige verlegenheid aan den dag te leggen.

Terwijl Raffles het briefje schreef dwaalden zijn blikken door de kamer, en tenslotte bleven zij gevestigd op een klein, maar zeer fraai doek van Ruysdael, een van de mooiste schilderijen van een Hollandschen meester, die in Engeland waren terecht gekomen.

Raffles was gereed met het schrijven, toen Fenton nog steeds naar het schilderij keek dat een Hollandsche dorpskermis voorstelde.

„Gij schijnt veel van schilderijen te houden, mijn vriend," vroeg Raffles glimlachend.

Voor het eerst sedert hij binnen trad scheen de chauffeur even op te schrikken en een lichte blos kleurde zijn wangen, toen hij zeide:

„Ik heb altijd van schilderijen gehouden, Mylord."

Raffles bleef zijn oogen op den chauffeur gevestigd houden, terwijl hij het briefje sloot en nu schreef hij haastig het adres er op en stak het Fenton toe.

„Ziedaar, mijn waarde Fenton! Het verheugt mij, dat ik dit briefje kan geven aan iemand, die... het vertrouwen van Miss Grace heeft."

Fenton stak de hand uit om het briefje aan te nemen en Raffles merkte dadelijk den fraaien breeden ring op, met een cachet van onyx, die aan zijn rechtersvingers prijkte.

„Breng Miss Grace dit briefje maar spoedig," ging hij voort. „Ik denk dat zij met ongeduld op het antwoord wacht. Gij weet waarschijnlijk wel waar het om gaat."

Raffles had deze vraag schijnbaar zonder eenige bedoeling gesteld, maar nu scheen Fenton zijn gevoelens minder goed in zijn macht te hebben. Hij bloosde als een jong meisje, nam haastig den brief aan en stotterde:

„Ik meen.... ik geloof te weten.... dat Miss

Grace uw hulp heeft ingeroepen, Mylord. Trouwens — dat is geen geheim.”

„Nee, nee, het is van algemeene bekendheid,” hernam Raffles glimlachend. „Ga nu maar spoedig.”

De chauffeur maakte opnieuw een buiging en verliet haastig het vertrek.

Zoekt ge een geurige cigarette?
Koopt Dubec 3.

HOOFDSTUK V.

Het verleden.

Raffles wierp Charly een half spottenden, half vragenden blik toe, en zeide toen:

„Wat denk je wel van onzen vriend den chauffeur?”

„Wat zou ik van hem denken?” was de weder-vraag van Charly, op tamelijk onverschilligen toon gesteld. „Hij gedraagt zich behoorlijk, hij heeft een goed gezicht en de livrei staat hem uitstekend.”

„Mijn hemel, Charly — die jonge man is nog geen half jaar chauffeur in persoonlijken dienst,” riep Raffles geërgerd uit. „Heb je dat niet eens zelf gezien? Een chauffeur, die naar schilderijen van Ruysdael kijkt, met zooveel aandacht, dat hij opschrikt, als men hem aanspreekt. Een chauffeur die een buiging maakt, als een edelman ten hove, die het Engelsch spreekt als een advocaat of een predikant, die wel onderhouden handen heeft en aan een der handen een ring met een kostbaar cachet.”

„Maar Edward — wat draaf je weer door!” riep Charly lachend uit, terwijl hij bestraffend zijn wijsvinger ophief. „Nu geloof ik toch heusch, dat je zucht om in alles het romantische te zien, je parten speelt.”

„Dus jij hebt dit alles niet opgemerkt?” vroeg Raffles laconiek.

„Opgemerkt heb ik het natuurlijk wel.”

„Je vond het echter niet opvallend voor een chauffeur?”

„Ik heb wel eens meer chauffeurs ontmoet, die den indruk maakten van een heer.”

„Oppervlakkig Charly — alleen maar oppervlakkig,” kwam Raffles schouderophalend. „Aangeleerde maniertjes, die geen stand houden voor iemand met wat menschenkennis. Een dun vernisje, waardoor iedereen moet heen zien, die verder kijkt dan zijn neus lang is.”

„Dank je voor het compliment,” riep Charly half boos, half lachend.

„En ik dank je voor de onwillekeurige erkenning, die in dien uitroep ligt,” hernam Raffles sarcastisch.

„Mag ik weten wat je geantwoord hebt?” vroeg Charly.

„Natuurlijk heb ik geantwoord, dat ik mij geheel tot haar beschikking stelde.”

„Je wilt dus werk van de zaak maken?”

„Meer nog — ik wil die kwestie oplossen. Je zult me toch zeker vergezellen.”

„Ik verlang niets liever,” riep Charly opgewekt.

„Kleed je dan maar aan, want ik heb haar geschreven dat ik niet veel later dan mijn briefje zou komen.”

De beide mannen veranderden van toilet, want

het was reeds laat in den middag geworden en daarop reed Henderson, de reusachtig gebouwde chauffeur van Lord Aberdeen en de metgezel van Raffles, hen beiden in de fraaie blauw gelakte limousine naar het huis van Blackpole.

De butler opende de voordeur en geleidde de beide bezoekers aanstonds naar de vertrekken van Grace, die bijna een geheelen vleugel in het prachtige huis tot haar beschikking had.

Het jonge meisje was alleen, toen Raffles en Charly werden aangediend.

Zij stond haastig op en Raffles schrok van haar vreeselijke bleekheid en den gloed in haar oogen.

„Vergeef mij Miss, indien ik zoö vrij ben geweest, mijn secretaris, mijnheer Brand, mede te brengen,” zeide hij. „Ik houd er van met hem van gedachten te wisselen, wanneer ik een zaak als deze behandel.”

„Ik dank u, Mylord en ook u, mijnheer, dat gij wel zoo goed zijt geweest, zoo spoedig aan mijn verzoek gevolg te geven,” zeide Alice met toonlooze stem. „Ik schreef u reeds, dat ik den indruk heb gekregen, dat Scotland Yard de zaak als hopeeloos beschouwt — dat wil zeggen, dat zij er aan twijfelt, of men den schuldige ooit in handen zal krijgen. Welnu, dat denkbeeld is mij onverdragelijk. Ik kan niet dulden, dat mijn lieve vader ongewroken zal blijven — noem het onvrouwelijk, als gij wilt.”

„Ik denk er niet aan, Miss,” zeide Raffles. „Ik meen eenige menschenkennis te bezitten en volgens mij is de wraakzucht juist een bij uitstek vrouwelijke eigenschap. Maar laat ons ter zake komen. Wanneer gij wilt, dat ik u behulpzaam zal zijn bij het opsporen van den schuldige, dan moet gij mij ook antwoorden op alle vragen, welke ik u zal stellen, natuurlijk voor zoover u dat mogelijk is.”

„Ik zal u alles zeggen, wat ik weet Mylord,” antwoordde Grace eenvoudig. „Neem plaats, als ik u verzoeken mag.”

Nadat allen gezeten waren, begon Raffles:

„Er valt natuurlijk niet aan te twijfelen, of wij hebben hier te doen met een geval van wraak. Reeds het feit, dat de misdaad op klaarlichten dag en op die plek gepleegd werd, wijst er op, dat roof geheel uitgesloten is. De moordenaar heeft uw vader waarschijnlijk geruimen tijd gevolgd, en nu gebruik gemaakt van de gelegenheid, die zich wellicht niet zoo spoedig weder zou voordoen, hem van het leven te berooven, zonder dat iemand het zag.

Een uur lang heeft uw vader daar op de overdekte tribune gezeten — en niemand heeft geweten dat het een doode was, die daar zat.”

„Maar als het een wraakneming was, Mylord — waarom was het dan — waarom?” kreet Grace, de handen wringend. „Ik weet zeker dat mijn vader geen enkelen vijand had, die hem naar het leven stond.”

„Gij weet misschien niet alles Miss,” zeide Raffles op zachten toon. „Zeg mij eens — hoe lang woont gij reeds te Londen?”

„Ongeveer elf jaar.”

„Hoe oud zijt gij?”

„Achtien jaar, Mylord.”

„Gij kunt u dus zeer goed herinneren, waar gij woondet, voor gij naar Londen kwaamt?”

„Zeer goed — wij woonden in Indië — te Madras.”

„Eigenlijk een vreemde plaats om te wonen, als men zoo bijzonder rijk is, als mijnheer uw vader,” kwam Raffles hoofdschuddend. „Voor zoover ik weet, was uw vader toch geen regéeringsbeambte?”

„Hij was het sedert lang niet meer, Mylord, maar ik herinner mij heel goed, dat vader destijds iederen dag naar zijn kantoor ging, en dat kantoor was een regéeringsbureau.”

„Gij kunt u zeker niet meer herinneren, welk soort bureau het was?”

„O ja, heel goed, mijn vader was toen bij het kadaster.”

„Bij het kadaster? Wel dat is . . .”, begon Raffles.

„Ik zou voor geen geld onbescheiden willen zijn, Miss, maar alles kan in deze zaak van belang zijn, en daarom moet ik wel even indiscreet zijn — voor zoover mij bekend is, zijn de tractementen onzer ambtenaren in Indië tamelijk hoog — maar dat men daar ginds zeer, zeer rijk kon worden — dat wist ik niet. Waarschijnlijk heeft uw vader een zeer groote erfenis gekregen destijds?”

„Ik meen mij zooiets te herinneren, Mylord,” antwoordde Grace peinzend. „In ieder geval veranderden onze omstandigheden plotseling ten goede. Mijn vader nam zijn ontslag. Ik weet nog goed, dat hij toen juist zijn jaarlijksch verlof achter den rug had.”

„Hoe lang duren die verloven?”

„Drie weken.”

„Uw vader ging toen zeker met u en uw moeder een vacantiereis maken?”

„Die laatste maal niet. Mijn vader wilde naar de bergen trekken, en hij zeide dat dit voor ons veel te vermoeiend zou zijn. Hij zond ons naar een bad-plaats aan de kust.”

„Was dat vroeger nooit gebeurd?”

„Nooit!”

„Gij hebt er natuurlijk geen navraag naar gedaan, waarom uw vader juist dat jaar andere plannen voor zijn vacantie had?”

„Ik was nog een kind, Mylord!”

„Dat is zoo, kinderen nemen alles dadelijk gaarne als vanzelf sprekend aan. Zeg mij eens, Miss — hoe lang is uw moeder reeds overleden?”

„Zij stierf toen ik tien jaar was, Mylord.”

„Waart gij toen reeds naar Engeland terug gekeerd?”

„Ja.”

„Kunt gij u voorstellen van welke zijde die erfenis kwam, waarover gij zooveel gesproken hebt?”

„Volstrekt niet, Mylord. Ik was toen nog zeer jong, en later werd er nooit over gesproken.”

Een oogenblik bleef het stil in het vertrek.

Toen hernam Raffles, die in gedachten verzonken had gezeten:

„Misschien verbaast gij u over den aard van mijn vragen, Miss — maar ik herhaal u, dat vooral in deze moordzaak schijnbaar onbeteekenende dingen, die er op het eerste gezicht niets mee te maken schijnen te hebben, later vaak van het grootste belang schijnen te zijn. Vertel mij eens — van welken aard was de betrekking van uw vader op het kantoor van het kadaster te Madras?”

„Ik meen, dat vader er bureauchef was — in de archiefafdeeling.”

„Wel zoo — in de archiefafdeeling. Herinnert gij u soms de namen van eenige zijner collega's?”

„Maar Mylord — natuurlijk niet,” riep Grace met eenige verwondering.

„Hoe kom ik zoo onnadenkend!” hernam Raffles lachend. „Gij waart een kind van zeven jaar en laat ons nu eens overgaan tot den lateren tijd, als gij het goed vindt. Geloofst gij, dat uw vader een persoonlijk vijand kan hebben gehad, die het op zijn leven voorzien had? Denk eens goed na. Gij weet zeker wel, dat Indiërs zeer haatdragend kunnen zijn?”

„Ik ken zulk een man niet, Mylord,” zeide het meisje zonder aarzelen. „Ik zou ook niet weten,

waardoor mijn vader zich de vijandschap, van wien dan ook op den hals zou hebben gehaald.”

„O, die wraakzuchtige gevoelens kunnen ook wel dateeren uit den tijd, waarvan gij geen heugenis hebt, Miss! Indiërs vergeten niet zoo spoedig een hun aangedaan onrecht. Het staat in ieder geval vast dat de misdaad gepleegd moet zijn door iemand, die een groote kennis bezat van Indische vergiften.”

Weer wachtte Raffles even, om daarop voort te gaan:

„Hoe was de gemoedsgesteldheid van uw vader. Steeds gelijkmatig? Was hij nooit om een schijnbaar nietige reden korzelig, schrikachtig, ongedurig?”

Grace hief snel het hoofd op en knikte eenige malen vlug achter elkaar.

„Ja, Mylord — dat is zoo. Misschien zou ik het zelf niet hebben opgemerkt, wanneer gij er mijn aandacht niet op gevestigd had! Het is waar, dat mijn vader vooral in den laatsten tijd vaak zenuwachtig en lastig van humeur was. Die buien verdwenen even snel als zij gekomen waren en nooit kon ik een oorzaak ontdekken.”

„Welzoo, nu, dat is in ieder geval iets om te onthouden! En nu nog een vraag, Miss, die u misschien onaangenaam zal aandoen, maar waarop het antwoord van gewicht kan zijn — was het u bekend, dat uw vader zijn haar placht te verven?”

Grace uitte een kreet van ongeloof en verbazing en riep uit:

„Mijn vader zou zijn haar geverfd hebben? Daarin moet gij u vergissen, Mylord. Dat deed hij zeker niet!”

„Hij deed het wel, Miss,” kwam Raffles ernstig. „Er kan niet aan getwijfeld worden. Het haar van uw vader was van nature rosblond.”

Grace bedekte even de oogen met de hand en eensklaps kreet zij:

„Het is mogelijk! Ja, nu zie ik hem eensklaps weer voor mij, zooals hij met mij speelde, toen ik nog een kind was. Nooit, nooit heb ik daarover nagedacht! Maar waarom, Mylord, waarom deed hij het?”

„Er is volgens mij maar een reden voor, Miss — uw vader wilde zoo min mogelijk herkend worden.”

„Maar waarom niet,” hernam Grace op verschrikten toon. „Welke reden kan hij daarvoor gehad hebben?”

„Dat weten wij niet, Miss — als wij het wisten, zou misschien een tip van den sluier kunnen worden opgelicht, welke nu nog dit geheim bedekt,” zeide Raffles, terwijl hij opstond, en zijn stoel achteruit schoof.

Hij keek het jonge meisje ernstig aan, en zeide op zachten toon:

„Gij hebt mijn hulp ingeroepen, teneinde den moordenaar van uw vader te ontdekken, Miss. Gij wenscht, dat ik het onderzoek in ieder geval zal voortzetten?”

Grace antwoordde niet dadelijk, maar keek Raffles met wijd geopende oogen en een verschrikte uitdrukking op het gelaat aan, alsof zij de beteekenis van deze vraag slechts ten halve beseftte.

Toen antwoordde zij met vaste stem:

„Ik wensch, dat het onderzoek in ieder geval plaats zal vinden, Mylord!”

Op dit oogenblik werd de deur geopend en de buttler verscheen op den drempel.

Hij wierp even een aarzelenden blik op de beide bezoekers en zeide toen op gedempten toon:

„Daar is de inspecteur van politie weder, Miss Grace. Hij wenscht u dringend te spreken.”

„Alweder,” klonk het toonloos. „Zou er reeds iets ontdekt zijn?”

Zij wendde zich tot den buttler en beval:

„Vraag of mijnheer hier wil komen.”

Raffles greep naar zijn hoed, als maakte hij zich gereed om het veld te ruimen voor dien officieelen vertegenwoordiger van het gezag, maar Grace zeide haastig:

„Ga niet heen, Mylord! Ik stel er grooten prijs op, dat gij mij terzijde blijft staan.”

„Tot uw dienst, Miss,” zeide Raffles eenvoudig.

De buttler was reeds heen gegaan en even later liet hij den inspecteur binnen treden.

Het gelaat van den politiebeampte stond strak.

Hij maakte een buiging voor Grace en vervolgens voor de beide bezoekers, en begon toen, zich tot het jonge meisje wendend:

„Neem mij niet kwalijk, Miss, dat ik u nogmaals kom lastig vallen. Gij zult wel begrijpen, wat mij hierheen voert.”

„Een spoor van den dader?” kreet Grace, terwijl zij de kleine handen op de borst vouwde.

„Misschien Miss, er is nog volstrekt geen zekerheid,” antwoordde de inspecteur. „Ik kom in de

eerste plaats hier, om u eenige inlichtingen te vragen omtrent uw chauffeur, Harry Fenton...”

Grace werd doodelijk bleek, en greep zich aan de leuning van haar stoel vast.

„Omtrent Harry — onzen chauffeur?” stamelde zij heesch. „Wat kan hij met deze zaak te maken hebben?”

De inspecteur antwoordde niet dadelijk.

Hij hield zijn strakke oogen op het bleeke gelaat voor hem gevestigd, alsof hij bij haar de diep verborgen gedachten wilde lezen.

Toen wendde hij het gelaat langzaam naar Raffles en zeide op zachten toon:

„Gij blijft nog steeds groot belang stellen in deze raadselachtige zaak, Mylord?”

„Een onverminderd belang, mijnheer,” antwoordde Raffles. „Miss Grace heeft mij vergund hier aanwezig te zijn, indien gij er zelf niets op tegen hebt...”

„Niet in het minst, Mylord!” kwam de inspecteur. „Integendeel, ik wil niet verhelen, dat uw hulp ten zeerste door ons op prijs wordt gesteld. Wij kunnen niet vergeten, dat gij de eerste zijt geweest, die den aard van het vergift hebt vastgesteld, en het projectiel hebt gevonden, waarmede de wonde werd toegebracht.”

Nadat Raffles zwijgend had gebogen, wendde de inspecteur zich opnieuw tot Grace en hernam:

„Nog geen half uur geleden werd er op Scotland Yard een brief bezorgd, blijkbaar met een verdraaide hand geschreven en zonder onderteekening. Daarin werd ons mededeeling gedaan van eenige zaken, waarvan gij zoo aanstonds de ware beteekenis zult begrijpen. De man die het briefje schreef, moet reeds op de hoogte zijn geweest van hetgeen er op het voetbalveld is voorgevallen. Hoe dit mogelijk is, verklaar ik niet te begrijpen. Maar het is een feit. En nu terzake, Miss. Wilt gij mij mededeelen, hoe lang uw chauffeur, die zich Fenton noemt, reeds in dienst van uw vader was?”

„Die zich Fenton noemt?” herhaalde het meisje toonloos. „Wat meent gij?”

„Zijn ware naam luidt anders, Miss — dat is alles,” antwoordde de inspecteur kortaf. „Gij hebt mij nog niet op mijn vraag geantwoord.”

„Fenton is omstreeks een half jaar bij ons in dienst, mijnheer.”

„Hoe was zijn gedrag gedurende dien tijd?”

„Zoo goed als wij het maar konden verlangen.

Hij was niet alleen een voortreffelijk chauffeur, maar ook een welopgevoed en zelfs een beschaafd man, met veel kennis van zaken buiten zijn beroep."

„Dr. Key, die met ons mede was gegaan naar het hoofdbureau van politie, en toevallig aanwezig was, toen wij het briefje van den anoniemen schrijver ontvingen, verklaarde dat Fenton, zooals wij hem dan voorloopig maar zullen blijven noemen, zich vaak op zijn kamer afzonderde, en daar scheen te studeeren. Kunt ge mij soms zeggen van welken aard die studie was, waarmede hij zich dan onledig hield?"

„Ik weet het niet zeker, mijnheer — maar ik geloof, dat hij groot belang stelt in de studie van de medicijnen," antwoordde Grace.

„Dat zou uitkomen, want Dr. Key deelde ons ook mede, dat Fenton bij het onderzoek van het lijk eenige opmerkingen maakte, waaruit bleek dat hij goed thuis moest zijn in het medisch beroep."

De inspecteur zweeg even, en vervolgde toen, Grace doordringend aankijkend.

„Fenton is zeer knap, nietwaar? Ik bedoel — van uiterlijk."

„Hij heeft — hij is inderdaad...," stotterde Grace, die eensklaps vuurrood was geworden.

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer, wanneer ik u in de rede val," kwam Raffles tusschen beide. „Ik kan echter met den besten wil van de wereld niet inzien, wat die laatste vraag te beteekenen kan hebben!"

De inspecteur beet zich even op de lippen, en zeide toen:

„Ik begrijp, dat mijn vraag een weinig indiscreet en zonderling moet klinken, Mylord, maar ik verzeker u, dat ik haar niet uit louter nieuwsgierigheid gesteld heb."

„Dat zou ook van de zijde van een politiebeambte, die niets anders heeft te doen dan zijn plicht, wel wat heel eigenaardig zijn," meende Raffles droogjes.

„Wanneer gij kennis zoudt dragen van het anonieme briefje, waarover ik zooveen sprak, Mylord, dan zoudt gij mij beter begrijpen," hernam de inspecteur. „Trouwens, ik zal het aanstonds voorlezen."

Hij stak de hand in den zak, en haalde er een stukje papier uit, dat hij openvouwde.

„Ik vraag u versochooning, wanneer ik u nogmaals lastig val," begon Raffles opnieuw. „Maar is het uwe bedoeling, dit briefje te gaan voorlezen in de tegenwoordigheid van Miss Grace?"

De inspecteur keek Raffles verbaasd aan en antwoordde toen:

„Zeker was het dat, Mylord! Het briefje is van het grootste gewicht!"

„Ik zou het niet gaarne ontkennen," hernam Raffles bedaard. „Maar is het ook bestemd voor de ooren van een jong meisje? Kan het haar gevoelens niet diep kwetsen?"

Bedremmeld keek de inspecteur voor zich heen. Hij scheen in beraad te zijn, wat hem thans te doen stond.

Raffles bespaarde hem de moeite een beslissing te nemen.

Hij vatte Grace zacht bij den arm en geleidde haar naar de deur.

Daar gekomen, zeide hij op hoffelijken toon:

„Ik geloof, dat dit een zaak is, die het best tusschen mijnheer de inspecteur en mij te bedisselen valt, Miss Grace. Zoodra wij u noodig hebben voor het geven van inlichtingen, zult gij weder worden binnen geroepen."

Met deze woorden schoof hij het meisje zachtjes de deur uit en deed die weder dicht. Hij ging glimlachend op den verblufften inspecteur toe en zeide opgeruimd:

„Nu zullen wij wel beter kunnen spreken, mijnheer! Ik vermoedde half en half, dat er iets bestond tusschen Fenton en Miss Grace — en gij zult even goed inzien als ik, dat dit in de hoogste mate pijnlijk moet zijn voor het jonge meisje, indien vreemden zich met haar teedere hartsgeheimen bemoeien."

„Maar hoe weet gij Mylord, dat er in dezen brief sprake is van hartsgeheimen?" riep de inspecteur verwonderd uit.

„Nu, men zou wel een groote ezel moeten zijn, omdat niet aanstonds uit uw voorafgaande verklaring te begrijpen," zeide Raffles schouderop-halend. „Ook de vragen, welke gij aan Miss Grace stelde, lieten aan duidelijkheid niets te wenschen over. Maar laat ons nu spijkers met koppen slaan, zooals een geliefkoosde term luidt, bij de politie gebruikelijk! Het briefje."

„Ik zal het u voorlezen, Mylord."

„Uitstekend! Geen beter middel dan zich van

den inhoud van een brief een duidelijker voorstelling te maken, dan hem te laten voorlezen. Ik luister!"

De inspecteur vouwde het briefje opnieuw open en begon:

„In verband op den op Cecil Blackpole gepleegden moord, zou ik u in overweging willen geven, eens een oogje te houden op den chauffeur van het slachtoffer, die zich Fenton noemt, ofschoon zijn ware naam Vincent Terry luidt. Hij studeerde in de medicijnen en heeft een speciale studie van verschillende vergiften gemaakt. Vraag hem eens, waar hij geweest is, tijdens het laatste gedeelte van den voetbalwedstrijd, waarheen hij zijn meester gebracht had. Misschien kan hij zijn tijdverdeeling naar behooren opgeven — misschien ook niet. Vraag hem ook eens, of hij geen plannen had in verband met zijn liefde voor Miss Grace. Wellicht moet hij er het antwoord op schuldig blijven.
Een belangstellende.”

De inspecteur zette zijn lorgnet af, welke hij op zijn neus had moeten planten om te kunnen lezen, en keek Raffles over het briefje heen strak aan.

„Wat denkt gij er wel van, Mylord?" vroeg hij.

„Wel, het is een heel merkwaardig briefje," antwoordde Raffles. „Kort en duidelijk, niet voor tweeërlei uitlegging vatbaar — de schrijver had evengoed ruiterlijk Fenton — of hoe hij dan anders mocht heeten — als den dader kunnen aanwijzen!"

„Geloofst gij, dat die chauffeur iets met die zaak

te maken kan hebben?" ging de inspecteur voort.

„Alles is mogelijk!" antwoordde Raffles kortaf. „Maar ik zou, inspecteur van politie zijnde, niet gaarne de verantwoordelijkheid op mij laden, een man op zulk een aanwijzing voor den rechter van instructie te brengen.”

„O, zoover zijn we dan ook nog niet, Mylord," riep de inspecteur uit, „maar gij zult mij toestemmen, dat het mijn plicht was dadelijk werk van de zaak te maken, en mij hierheen te begeven, teneinde den chauffeur te ondervragen.”

„Dat spreekt vanzelf!" zeide Raffles, met het hoofd knikkend. „En onderweg hebt gij wel den tijd gevonden, het met u zelf eens te worden omtrent de vraag, hoe toch wel de schrijver van dien brief zoo spoedig kon weten wat er met Blackpole gebeurd was, niet alleen, maar ook op welke wijze hij den dood had gevonden.”

„Ik heb er over nagedacht, Mylord — en ik erken volmondig, dat het mij niet duidelijk is geworden! De eenige mogelijkheid is, dat de man van dien brief al dien tijd in de nabijheid is geweest en van een der bedienden uit het huis, waar wij ons thans bevinden, vernomen heeft, wat er geschied is.”

„Wisten de bedienden het dan?" kwam Raffles.

„Dat moet immers wel! Hoe zou de briefschrijver anders zoo goed op de hoogte kunnen zijn," riep de inspecteur uit.

„Wel, bij voorbeeld, door zelf de dader te zijn!" merkte Raffles onverstoort op.

HOOFDSTUK VI.

Verwickelingen.

De politiebeampte keek Raffles eenigen tijd sprakeloos aan en barstte toen uit:

„Maar dat is toch maar een veronderstelling, Mylord.”

„Dat spreekt vanzelf,” antwoordde Raffles glimlachend. „Voorloopig zullen wij slechts met veronderstellingen te doen hebben. Gij zult echter toestemmen dat dit al een zeer eenvoudige manier zou zijn, om te verklaren hoe het mogelijk is, dat de anonieme schrijver van dit briefje zoo nauwkeurig op de hoogte was van het tragische sterfgeval, waarvan wij hier getuigen zijn geweest.”

„Wat al te eenvoudig, inderdaad Mylord,” zeide de inspecteur hoofdschuddend.

„Ik zie het al,” hernam Raffles ironisch. „Gij zijt vrees ik, als zooveel politiemannen, die een heiligen afkeer hebben van alles wat eenvoudig is! Alles wat voor de hand ligt, behoort te worden uitgeschakeld! Nu, ik wil wel erkennen, dat er in dit geval nog andere verklaringen mogelijk zijn, en het zij verre van mij, te willen volhouden, dat de schrijver van dit briefje en de moordenaar een en dezelfde persoon zijn. In ieder geval is hij een doodsvijand van Fenton, alias Terry, dat staat vast!”

„Maar iedere burger die zijn plicht begrijpt, zou, indien hij eenige rechtmatige verdenking tegen iemand koestert, hetzelfde hebben gedaan Mylord!” riep de inspecteur uit.

„Ieder burger zou zulk een briefje voluit onder- teekend en het niet met een verdraaide hand geschreven hebben, mijnheer,” viel Raffles hem in de rede „en ieder burger zou dan voluit en met redenen omkleed hebben gezegd, waarom hij iemand verdacht!”

„Daarin schuilt veel waars!” mompelde de in-

specteur. „Intusschen — wraakzuchtig of niet — ik zal niettemin rekening houden met het briefje, dat zult gijzelf ook inzien, Mylord.”

„Natuurlijk! Gij wilt nu zeker den chauffeur aan een soort verhoor onderwerpen?”

„Dat was mijn plan.”

„Mag ik daarbij aanwezig zijn?”

„Daarvoor durf ik de verantwoordelijkheid wel op mij nemen, Mylord,” gaf de inspecteur ten antwoord.

Hij was reeds op de deur toegetreden en trok aan de bel, die zich daar bevond.

De buttler trad even later binnen.

„Is de chauffeur thuis, vriend?” vroeg de inspecteur.

„Ja, mijnheer,” antwoordde de buttler.

„Waar is hij thans?”

„Hij bevindt zich op zijn kamer.”

De inspecteur wierp Raffles een snellen blik toe en hernam toen:

„Dan zullen wij hem wel even gaan opzoeken! Wijs ons den weg maar even! Ik heb hem iets te vragen in verband met de treurige zaak, die ons allen nu bezig houdt.”

„Als de heeren mij dan maar willen volgen,” zeide de buttler.

Hij bracht Raffles en den inspecteur naar de achterzijde van het huis, terwijl Charly achterbleef, om Miss Grace op de hoogte te stellen, ingeval zij weder zou binnen treden en verwonderd zou zijn, niemand te vinden.

De drie mannen beklommen eenige trappen, voor de bedienden bestemd.

Toen zij de bovenste verdieping genaderd waren, meende Raffles het zachte sluiten van een deur te

hooren en een paar tellen later zag hij duidelijk een stuk van een damesjapon snel om den hoek verdwijnen.

Hij wilde iets zeggen, maar daar de inspecteur blijkbaar niets gezien of gehoord had, zweeg hij — maar een eigenaardige glimlach verscheen om zijn dunne lippen.

Eindelijk stond de buttler stil voor een grijs geschilderde deur, uitkomende op een smalle gang.

„Hier is het, heeren,” zeide hij zachtjes.

De inspecteur wachtte nog even, tot de man zich verwijderd had, en klopte toen aan — maar niet dan nadat hij zich overtuigd had, dat zijn revolver zich op een goede plaats bevond.

„Binnen!” riep een heldere stem.

De inspecteur opende de deur en de beide mannen traden het eenvoudig vertrek binnen, dat echter getuigde van den zin voor orde en netheid van den bewoner.

Op de vensterbank stond een vaasje met bloemen, welke blijkbaar nog pas kort geleden waren afgeplukt.

Op eenige planken, langs de wanden aangebracht, stond een groot aantal boeken en Raffles zag met een oogopslag, dat de meeste van wetenschappelijken aard waren.

Fenton zat voor een kleine tafel, dicht bij het raam geschoven, en toen de beide mannen binnen traden was hij klaarblijkelijk verdiept in de lezing van een dik boek, dat hij haastig sloot en met een vlug gebaar in de lade van zijn schrijftafel liet glijden.

Hij stond op en keek zwijgend naar de bezoekers.

Toen schoof hij twee stoelen voor hen aan, met het gebaar van den man van de wereld.

Nog steeds had hij geen woord gesproken, en het bezoek van de beide heeren scheen hem zelfs niet bijzonder te verrassen.

Eindelijk begon de inspecteur, na zijn blikken snel in het rond te hebben laten dwalen:

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer Fenton, als wij ongevraagd bij u binnen treden. Het betreft een zaak van belang — het betreft den moord op mijnheer Blackpole.”

Fenton boog het hoofd, zonder een woord te zeggen.

Hij was dicht bij het raam blijven staan en geen spier bewoog op zijn gelaat, uitgezonderd een lichte

zenuwachtige trekking bij zijn mondhoeken, welke hij niet in bedwang scheen te kunnen houden.

„Het schijnt u niet bijzonder te verrassen, dat wij juist bij u komen in deze zaak,” vroeg de inspecteur, scherper misschien dan het in zijn bedoeling had gelegen.

De chauffeur haalde de schouders op, en zeide koeltjes:

„Er zijn weinig zaken, welke in staat zijn, mij te verrassen, mijnheer, daarvoor heb ik in mijn leven reeds te veel zonderlinge dingen bijgewoond! Zeg mij, als ik u verzoeken mag, het doel van uw komst!”

„Ik zal kort zijn, mijnheer! Ik zou u willen verzoeken, mij minuut voor minuut op te geven, waar gij hedenmiddag zijt geweest en wat gij hebt gedaan.”

Het was doodstil in het kleine vertrek.

Ieder van de drie mannen begreep volkomen de beteekenis van deze weinige woorden.

De zon, op het punt onder te gaan, zond haar laatste stralen door het dakvenster van het zolderkamertje en belichtte het strakke gelaat van den chauffeur, die met gekruiste armen tegen den raampost leunde.

Na eenigen tijd antwoordde Fenton langzaam:

„Ik begrijp volstrekt niet, waarom gij mij die vraag stelt, mijnheer — maar er is geen reden, waarom ik u niet zou antwoorden. Van wanneer moet ik beginnen?”

„Van het oogenblik af, waarop gij mijnheer Blackpole naar het voetbalveld van Reading hebt gereden, als ik u verzoeken mag,” zeide de inspecteur, die zijn oogen niet van het gelaat van den chauffeur had afgewend.

„Dat was om half twee.”

„Mijnheer Blackpole had immers een besproken plaats?”

„Hij is donateur van Reading en heeft in die kwaliteit recht op een vaste plaats.”

„Kendet gij die plaats?”

De chauffeur scheen even te aarzelen, en antwoordde toen:

„Ik kende ze.”

„Ga verder!”

„Wij kwamen even voor het begin van den wedstrijd aan, dus om bij tweeën. Mijnheer Blackpole had mij gelast, om half vier weder aanwezig te zijn. Hij keek een wedstrijd geheel en al uit, tot de

laatste minuut, om kwart over drieën stond ik weder voor den uitgang van het wedstrijdterrein. Verschillende andere chauffeurs, die mij kennen, kunnen dat getuigen."

„Gij spreekt, alsof men u ergens van beticht, mijnheer Fenton!" zeide de inspecteur, met zijn horlogeketting spelend. „Daar is immers geen kwestie van! Gij hebt nu nog slechts te zeggen, wat gij gedaan hebt tusschen twee uur en kwart over drieën."

Weer scheen het of Fenton een oogenblik aarzelde alvorens te antwoorden. Zijn stem klonk eenigszins heesch, toen hij eindelijk zeide:

„Het was de moeite niet waard, weder naar huis te gaan — ik heb wat rond gereden!"

„Vijf kwartier lang?"

„Ja!"

„Dank u, mijnheer Fenton. Wij zullen nu met uw goedvinden van onderwerp veranderen. Wij houden u immers niet op? Het scheen mij toe, alsof gij in een wetenschappelijke studie verdiept waart, toen wij binnen traden en ik weet, hoe onaangenaam het is, wanneer men daarin gestoord wordt. Gij stelt immers bijzonder veel belang in de vergiften, nietwaar?"

Weer bleef het antwoord geruimen tijd uit.

Fenton was zeer bleek geworden.

Zijn lippen beefden, toen hij tenslotte antwoordde:

„Ik behoef er geen geheim van te maken, dat ik in mijn vrijen tijd inderdaad de medicijnen bestudeer en vooral de vergiften hebben steeds mijn belangstelling gehad. Maar zou ik u mogen vragen, mijnheer, waar gij eigenlijk heen wilt? Ik kan volstrekt niet begrijpen..."

„Misschien zal u mijn doel spoedig duidelijker worden, mijnheer Fenton," hernam de inspecteur kortaf. „A propos, zoudt gij mij eens willen zeggen, waarom gij eigenlijk uw naam veranderd hebt. Waarom draagt gij niet langer uw eigen naam... Terry."

Het schot, half in het wilde afgevuurd, trof doel.

Fenton liet zijn gekruiste armen slap langs het lichaam vallen en keek den inspecteur bleek als een doode aan.

Toen mompelde hij iets onverstaanbaars en viel op zijn stoel neder.

„Gij erkent dus, dat gij inderdaad Terry heet," vulde de inspecteur aan.

De chauffeur knikte, zonder te antwoordden.

„Wilt gij mij zeggen, met welk doel gij u aldus onder een valschen naam door mijnheer Blackpole in dienst hebt laten nemen?"

„Neen, op die vraag wensch ik niet te antwoorden," antwoordde Terry met kracht. „Ik heb mijn geheimen — niemand kan mij dwingen, die openbaar te maken."

„Natuurlijk. Wanneer gij denkt dat u dit niet schaden kan — dan zijt gij volkomen in uw recht om te doen en te laten wat u goed dunk," hernam de inspecteur koeltjes. „En nu nog een vraag — of liever een opmerking! Men heeft mij van bevoegde zijde mede gedeeld, dat er tusschen u en Miss Grace....."

Maar de inspecteur kon niet verder gaan.

Terry was opgesprongen en met een paar passen stond hij voor hem, met bliksemende oogen en gebalde vuisten.

Zijn stem klonk sissend, toen hij tusschen de tanden zeide:

„Wees voorzichtig! Noem haar naam niet! Noem haar niet in dit verband, of er zouden ongelukken gebeuren! Zij moet hier buiten blijven, verstaat gij? Zij is te rein en te onschuldig om genoemd te mogen worden in een drama, waarbij ge mij, God-weet-om-welke onzinnige reden, eveneens wilt betrekken. Ja — denkt gij, met een gek te doen te hebben? Gij verdenkt mij! Gij speelt met mij als een kat met de muis! Gij vermoedt, gij zijt bijna zeker, dat ik Blackpole gedood heb! Welnu, volhard dan bij die krankzinnige meening, als het u goed dunkt — maar laat het meisje er buiten."

Hij had dit alles snel en hijgend uitgestooten, als kostte het hem moeite de woorden uit te spreken.

Nu liet hij zich weder op zijn stoel nedervallen en scheen in het geheel geen notitie meer van de beide bezoekers te nemen.

De inspecteur, een weinig verbluft door het optreden van Terry had zich reeds hersteld en hernam kortaf:

„De justitie zal moeten uitmaken, in hoeverre gij betrokken zijt in deze zaak, Terry! Intusschen zal ik u moeten verzoeken, mij te volgen."

„Wat!" schreeuwde Terry, weder van zijn stoel opspringend. „Gij denkt dus in ernst, dat ik het deed? Waarom? Waarom zou ik hem gedood hebben? Hij was goed voor mij, hij was de vader van...."

kort en goed ik heb niet de minste aanleiding hem van het leven te berooven."

„Dat zal de justitie te onderzoeken hebben, mijnheer," hernam de inspecteur. „De bewijzen tegen u zijn zeer ernstig, dat wil ik echter wel zeggen. Blackpole was zeer rijk — en als gij het meisje eenmaal in uw netten zoudt hebben verstrikt...."

Met een kreet als een wild dier was Terry op den inspecteur toegevlagen.

Hij greep hem in de borst en schreeuwde heesch:

„Neem die woorden terug, gij schurk! Neem ze terug, of ik knijp je de woorden uit je strot."

Raffles was haastig toegesneld.

Zijn stem klonk bevelend, toen hij zeide:

„Laat dat, mijnheer Terry! Dit kan uw zaak slechts verergeren! Beheersch uw drift — als gij onschuldig zijt, dan zal dat aangetoond worden — dat bezweer ik u!"

Raffles wilde nog iets zeggen, toen eensklaps de deur openvloog. Grace Blackpole verscheen op den drempel.

Al het bloed scheen uit het gelaat naar haar hart terug gevloeid te zijn.

Haar oogen hadden een sturende uitdrukking.

Met een hand steunde zij tegen den deurpost, terwijl zij de andere tegen het kloppende hart drukte.

En met een stem, die schor klonk van hevige ontroering, zeide zij, zich tot den inspecteur wendend:

„Gij vergist u, mijnheer! Terry kan onmogelijk schuldig zijn. Ik zal u zeggen, waarom niet...."

„Grace — ik bezweer je — zwijg!" kreet Terry, die een paar schreden naar voren was gekomen en beide armen naar het jonge meisje uitstak.

„Laat mij, Harry — ik weet wat mijn plicht is," hernam Grace, bleeker dan een lijk.

Zij wendde zich weder tot den inspecteur, die haar met half verschrikten blik aanstaarde en besloot:

„Terry kan niet schuldig zijn. Want op het oogenblik, dat mijn vader den dood vond, was hij in mijn kamer...."

Wie prijs stelt op een goede
Cigaret, rookt
MERK DUBEC 3.

HOOFDSTUK VII.

De ontkenning.

Het was omstreeks elf uur in den avond van denzelfden dag.

Raffles en Charly Brand zaten tegenover elkander in de kleine rookkamer. Zij hadden reeds geruimen tijd zwijgend gerookt, zonder een woord met elkander te wisselen, toen Charly eindelijk op zachten toon begon:

„Je blijft dus bij je plan, om hedennacht nog een onderzoek in te stellen in de werkkamer van Blackpole.”

„Ja Charly, het schijnt mij de eenige weg toe, iets naders te ontdekken. Er moet in het verleden van dien man iets geschied zijn, waardoor hij zich doodelijke vijandschap op den hals heeft gehaald van een van zijn medemenschen, anders zou het onverklaarbaar zijn, waarom men hem gedood heeft — en dat op zulk een sluwe wijze, die den moordenaar straffeloosheid scheen te waarborgen.”

„Wat denk je daar eigenlijk te vinden?”

„Hoe kan ik je dat zeggen? Ik weet het niet! Papieren, brieven, stukken, een bekentenis — weet ik het. Iets, waaruit onomstootelijk blijkt, dat ik gelijk had, toen ik zeide, dat het verblijf van Blackpole in Indië de oplossing van het raadsel in zich bergt. Je hebt gehoord, dat de man daar aan het kadaster was. Laat het dan geweest zijn als afdeelingsschef. Het is volkomen ondenkbaar, dat hij daardoor rijk geworden kan zijn.”

„Maar de erfenis, waarvan Grace sprak?”

Raffles haalde eenigszins ongeduldig de schouders op.

„De erfenis, het mocht wat! Ik heb nog vanavond een paar uren besteed, om de geheele verwantschap van Blackpole na te snuffelen — en er is niemand van zijn familie, die in de termen viel, een groote erfenis na te laten. Ook is er niemand behalve hij-

zelf verbazend rijk geworden. Die erfenis is een verzinsel, aan vrouw en dochter opgedischt, om zijn plotselingen rijkdom te verklaren.”

„Maar waar en wanneer zou hij dat geld dan ergens hebben gekregen?” riep Charly verbaasd uit.

„Wie kan dat zeggen? Dat hoop ik juist te ontdekken, wanneer wij vannacht in zijn werkkamer zullen zijn doorgedrongen! Toch — op het tweede gedeelte van je vraag meen ik je wel antwoord te kunnen geven! Hij is op wonderlijke wijze zoo rijk geworden tijdens zijn vacantiereis, toen hij voor het eerst vrouw en kind naar een badplaats zond en er alleen op uittrok.”

„Inderdaad — dat is niet onmogelijk,” kwam Charly opgewonden. „De vraag is nu maar, op welke wijze hij dien rijkdom verwierf.”

„Het zal wel geen wettige wijze zijn geweest, anders bestond er immers volstrekt geen reden, zoo veel geheimzinnigheid te betrachten, zelfs tegenover zijn naaste bloedverwanten,” zeide Raffles, terwijl hij een dikke rookwolk uitblies.

Hij keek even in gedachten verzonken voor zich uit, en hernam toen:

„Dat was een prachtige geste van dat jonge meisje. Zij heeft natuurlijk aan de deur staan luisteren. Het is nu ook wel duidelijk, dat zij het moet geweest zijn, wier japon ik om den hoek van de gang zag verdwijnen, toen wij naar het vertrek van den chauffeur gingen. Waarschijnlijk had zij hem reeds gewaarschuwd, dat er iets gaande was. Maar zij deed meer — zij offerde zelfs haar eer, om den man te redden, dien zij lief had — iets ouderwetsch, Charly. Iets uit een ouden draak!

Nu, mijnheer de inspecteur kon moeilijk anders doen, dan te erkennen, dat hij een weinig al te voorbarig was geweest! Maar ik geloof bepaald dat

het hem speelt. Hij had zich al zoo'n allerlieft systeem opgebouwd, waarin alles netjes paste. Wel zeker, de chauffeur moest de schuldige zijn, en niemand anders. De jonge man voerde een valschen naam, hij studeerde medicijnen, hij had verstand van vergiften, hij beminde de dochter van een schatrijk man — het klopte als een bus! Daar kwam bij, dat de chauffeur blijkbaar loog, toen hij beeerde dat hij wat rond gereden had, tijdens den wedstrijd — het kon bijna niet mooier en daarop viel het heele kaartenhuis van „bewijzen” in duigen door een paar woorden, door een jong meisje, bijna een kind nog, uitgesproken.”

„Dat is waar —”, zeide Charly op levendigen toon. „Waarom denk je dat Terry zijn naam heeft veranderd?”

„Ik weet het niet, maar ik zal het over tien minuten weten,” antwoordde Raffles rustig.

„Hoe zoo?” vroeg Charly verbaasd.

„Omdat de jonge man dan hier komt, om het mij te zeggen.”

„Wat zeg je daar. Zoo laat nog? En wil je daarna naar het huis van Blackpole gaan? Is dat niet zeer gevaarlijk? Zal hij dan later geen gevolgtrekking maken, die je incognito als Lord Aberdeen in gevaar zou kunnen brengen?”

„Ik zal er wel voor zorgen, dat niemand argwaan krijgt!” zeide Raffles onverschillig. „En mocht dat wel het geval zijn — mijn rol als Lord Aberdeen heeft mij ongetwijfeld groote diensten bewezen, maar ik hecht er niet bijzonder aan en als ik haar moet prijs geven, vroeg of laat, dan zal ik mij daarover weten te troosten. Ik heb hedenavond een kort gesprek gehad met den jongen man en hij beloofde mij, dat hij mij alles zou mededeelen, wat hij mij kon toe vertrouwen.”

Charly wilde nog iets zeggen, toen Gaston, de oude kamerbediende, het bezoek van Vincent Terry aankondigde.

Even later trad de jonge man binnen.

Hij droeg nu een smaakvol colbertcostuum, en het was nu duidelijker dan ooit te zien, dat hij geen beroepschauffeur was.

Zijn knap gelaat had een ernstige uitdrukking toen hij op Raffles toetrad en hem zwiingend de hand toestak, waarop hij Charly Brand eveneens begroette met een handdruk.

„Het verheugt mij, dat ge hier gekomen zijt,

mijnheer Terry,” begon Raffles na zijn bezoeker een stoel te hebben toegeschoven. „Ik denk wel, dat ge mij behulpzaam zult willen zijn bij het opsporen van den waren misdadiger, die Blackpole van het leven beroofde.”

„Gij kunt onder alle omstandigheden op mij rekenen, Mylord,” antwoordde Terry eenvoudig.

„Vertrouwt gij mij?”

„Onvoorwaardelijk, Mylord.”

„Zeg mij dan eens, zoo kort mogelijk, wat u wel bewogen kan hebben, uw naam te veranderen en u een beroep te kiezen, dat het uwe niet is, en het ook nooit geweest is.”

„Ik zal trachten kort te zijn, Mylord,” begon Terry zich met zijn gespierde hand even over de oogen strikend. „Elf jaar geleden — ik was toen vijftien jaar, mijn ouders hadden reeds besloten dat ik dokter zou worden, voor welk beroep ik zelf een groote voorliefde had — woonden wij allen te Madras....”

Charly kon onmogelijk een kreet van verrassing weerhouden bij het hooren van dien naam en ook Raffles had verbaasd opgezien.

Terry scheen echter den uitroep niet verstaan of in ieder geval niet begrepen te hebben, en vervolgens:

„Mijn vader was beheerder van het archief op het kadaster....”

„Dat is....” viel Charly uit, maar een snelle blik van Raffles legde hem het zwijgen op.

„Wat wildet gij zeggen, mijnheer?” vroeg Terry verwonderd.

„Niets, niets, ga voort,” zeide Raffles.

„Op een dag, die voor ons allen noodlottig zou worden, werd er een zeer belangrijk stuk uit het archief gemist. Begrijp mij wel — het had volstrekt geen geldswaarde, evenmin als een van de andere oude, vergeelde folianten en de papieren, die daar bewaard werden! Maar het ontleende zijn waarde alleen aan zijn hoogen ouderdom — het dateerde van verscheidene eeuwen terug. Nu was mijn vader iemand, die behept was met een bijna ziekelijke liefde voor orde en rechtvaardigheid. Hij deed onderzoek naar het stuk — tevergeefs — het was en bleef zoek.”

Terry hield even op, om zich nogmaals over de oogen te strijken, als wilde hij een treurig beeld

uit zijn herinnering weg vagen en ging toen op peinzenden toon voort:

„Om kort te gaan — mijn vader werd aansprakelijk gesteld voor de zonderlinge verdwijning van het geschiedkundig document.”

„Een oogenblik —”, viel Raffles hem haastig in de rede. „Weet gij van welken aard het stuk was?”

„Het handelde geloof ik over een of andere oude landstreek, waar zich nog enkele oude bouwvallen van het paleis van den ouden Radja bevonden, die echter nog alleen maar waarde hadden voor oudheidkenners,” antwoordde Terry, blijkbaar een weinig verwonderd over deze vraag van Lord Aberdeen.

„Dank u! Ga nu weder voort als ik u verzoeken mag.”

„Mijn vader was disciplinair gestraft — het was slechts een geldboete, maar als gij den ouden man gekend hadt, dan zoudt gij begrepen hebben, hoezeer hem dit moest treffen. Hij begon een weinig te malen — en het werd spoedig erger. Hij werd ongeschikt voor zijn betrekking en wij moesten verhuizen. Het kleine kapitaaltje, hetwelk wij bezeten hadden, slonk vrij snel. Want ik had intusschen mijn studies in de medicijnen aangevangen, hier in Engeland. Toen zond mijn lieve moeder het vreeselijke bericht, — dat is nu ongeveer een jaar geleden, en ik had nog twee jaren moeten studeeren, zoodat ik zelfs geen assistent-arts had kunnen worden — dat het met mijn vader steeds meer bergafwaarts ging. Hij had een dwaze speculatie op touw gezet, die falikant uitkwam — wij waren straatarm.”

Even zuchtte Terry, maar toen hief hij met een ruk het hoofd op en vervolgde:

„Er was natuurlijk geen sprake van mijn studies voort te zetten, Mylord. Al had ik ze kunnen beëindigen — waar had ik dan het benodigde geld moeten vinden om een huis te huren, mij als arts te vestigen? Wel, ik zal er niet te lang over praten. Ik begreep, dat ik geld moest verdienen, wilde ik niet alle vruchten van mijn studie verloren zien gaan. Ik nam een betrekking als chauffeur aan en veranderde tevens mijn naam. Maar ik bleef mijn studies voortzetten, liep in alle vrije uren college en over een jaar had ik mijn laatste examen willen doen. Toen — zag ik haar! Ik leerde haar kennen — ik kreeg haar innig lief, Mylord! Zij kent een deel

van mijn geheim — ik heb het haar pas zooeven medegedeeld. Maar ik zweer u, dat ik niet zou hebben gesproken, wanneer zij zich niet zoo edelmoedig voor mij in de bres had gesteld, toen die ezel van een inspecteur mij voor den moordenaar van dien ongelukkigen Blackpole hield. Gij begrijpt, dat ik hier niet verder over kan uitweiden! Dit is alles, wat ik u te zeggen heb, Mylord.”

„Welnu, mijnheer Terry — ik dank u voor uw bereidwilligheid en vertrouwen,” zeide Raffles glimlachend. „En ik meen u wel te mogen voorspellen, dat het tusschen u en het bewuste jonge meisje spoedig in orde zal komen. En nu zal ik u nog enkele vragen moeten stellen, welker beantwoording ons wellicht op het spoor van den moordenaar zullen brengen.”

„Ik zal u gaarne antwoorden, Mylord — alleen vrees ik dat mijn inlichtingen u van weinig nut zullen zijn — ik weet zelf immers niets.”

„Hebt gij dan nimmer iemand in het huis van Blackpole gezien, van wien gij kunt vermoeden, dat hij hem een kwaad hart toedroeg?”

„Ik zou werkelijk niet weten, wie dat geweest moest zijn,” antwoordde Terry hoofdschuddend.

„Gij zelf echter moet een bitteren vijand hebben, nietwaar?”

„Ik?” riep Terry oprecht verbaasd uit. „In het huis van Blackpole?”

„Dat zeg ik niet! Maar toch een vijand! Iemand, die niet gearzeld heeft, op u de verdenking te doen vallen, alsof gij het waart die Blackpole van het leven beroofd heeft.”

„Wat zegt gij daar, Mylord?” stamelde Terry. „En wie kan dat geweest zijn?”

„Dat weten wij niet. Het briefje dat hij aan Scotland Yard schreef, was met verdraaide hand gesteld en niet onderteekend. Hier is het! Ik heb het zorgvuldig mogen natrekken van het origineel.”

Raffles stak Terry het afschrift toe, die het gretig las, en toen met saamgeknepen lippen en gebalde vuisten, het voorhoofd diep gerimpeld, weder terug gaf.

Maar eensklaps schreeuwde hij:

„Dat kan alleen maar Reggie Stounton geweest zijn!”

„Wie is dat?”

„Dat is een jonge man, die Grace druk het hof maakte, ofschoon zij volstrekt niets van hem wilde

weten en dit ook duidelijk te verstaan heeft gegeven."

„Acht gij dien man in staat tot zulk een laaghartige daad?"

Terry aarzelde even en riep toen uit:

„Hij zou het kunnen doen — hij is wraakzuchtig en deinst voor geen enkel middel terug, om zijn doel te bereiken."

„Zijn adres?"

„Nelsonstreet 55."

„Dank u!"

Raffles noteerde vlug het adres en stond op.

„Mijnheer Terry — het is laat, en ik wil u volstrekt niet langer ophouden. Zoo spoedig mogelijk zal ik het u laten weten, als wij beiden iets ontdekt hebben, mijnheer Brand en ik. Natuurlijk woont gij nu niet meer in het huis van Blackpole."

„Ik woon bij mijn moeder, Mylord! Zij is sedert een half jaar hier te lande. Mijn vader is overleden."

„Wat heeft men met het stoffelijk overschot van Blackpole gedaan?"

„Het lijk is reeds hedenavond gekist en naar het lijkenhuis gebracht, Mylord. Waarschijnlijk door den invloed van het vergift is de ontbinding uitermate snel ingetreden."

Ook Terry was opgestaan en stak nu Raffles de hand toe.

„Ik hoop, Mylord, dat mijn mededeelingen u van eenig nut zullen zijn," zeide hij. „Het ware vreeselijk, indien de moord op Blackpole ongestraft bleef! En ik wacht met spanning op eenig bericht uwerzijds."

Raffles geleidde zijn bezoeker tot aan de deur en zoodra hij vertrokken was, wendde hij zich tot Charly met den uitroep:

„Het toeval speelt wel een verwonderlijke rol in het menschelijke leven, mijn waarde! Want meer dan toeval zal het wel niet zijn, dat de Terry's zowel als Blackpole in Madras hebben gewoond."

„En daar beiden aan het kadaster verbonden zijn geweest!" vulde Charly den zin aan.

„Dat is waar! Daar dacht ik zoo snel niet aan — wel, wij zullen misschien reeds hedenacht in staat zijn, het raadsel op te lossen."

Het was twee uur in den nacht, toen twee mannen, in donkere mantels gehuld, het huis van Black-

pole aan de achterzijde binnen drongen, zonder eenig gerucht te maken.

Het waren John Raffles en Charly Brand.

Zij beklommen haastig de achtertrap en bereikten de werkkamer van den vermoorde zonder zich door eenig gerucht te hebben verraden.

Zonder aarzelen trad Raffles dadelijk op het groote schrijfbureau toe, en begon het met de grootste aandacht te onderzoeken.

Dit onderzoek werd hem ten zeerste vergemakkelijkt, want de sleutelbos van den doode lag op het bureau.

Hij opende achtereenvolgens de lade en vond tenslotte een enveloppe, niet gesloten en met het opschrift:

„Aan mijn dochter Grace. Na mijn dood te openen."

Raffles nam de enveloppe langzaam op en fluis-terde:

„Waarschijnlijk heeft Blackpole hier nog iets aan willen toevoegen, anders zou de enveloppe wel gesloten zijn."

„Misschien heeft Grace al gelezen, wat die enveloppe bevat," meende Charly.

„Dan zou de sluiting verbroken moeten zijn, en dit is niet het geval! Ik geloof, Charly, dat die papier een bekentenis bevat!"

„Een bekentenis, zeg je?" herhaalde Charly verbaasd. „Waarom denk je dat?"

„Omdat... maar wij kunnen ons overtuigen, — de brief is open."

Vastbesloten nam hij het papier uit de enveloppe.

Charly boog zich over zijn schouder en beiden lazen het volgende:

Mijn lief kind!

Als je deze regels leest, ben ik niet meer en gelukkig zullen je bestraffende oogen mij niet meer kunnen pijnigen!

Ja, ik heb misdreven, zwaar misdreven en jij, mijn kind, zult een deel van mijn misdrijf weder kunnen goed maken! Luister nu naar de biecht van je vader die je om vergiffenis smeekt.

Ongeveer twaalf jaar geleden was ik bureau-
chef op het kadaster te Madras, zooals je je wel zult herinneren. Daar was ook een zekere Albert Stounton, die in een andere afdeling

werkzaam was. Op een dag vond ik bij toeval in het archief een oud perkamenten boek, dat ik nieuwsgierig begon te doorbladeren, toen ik tussehen de vergeelde bladzijden verborgen, een beschrijving vond van een ouden bouwval, waar vroeger een der machtigste Radjah's had gewoond en daarbij vermeld vond, met een gedetailleerd plan er bij, dat in dien bouwval nog zeer aanzienlijke schatten verborgen moesten zijn, welke daar waren achtergebleven, toen het land door den vijand overstroomd werd.

Ik had echter het boek niet alleen gelezen. Stounton was, zonder dat ik het merkte, binnen gekomen en las over mijn schouder heen. Wij wisten dus beiden het geheim en of ik wilde of niet — ik moest zijn hulp wel aanvaarden! De vacantie stond voor de deur en ik zond jou en je moeder naar een badplaats om de handen vrij te hebben!

Met Stounton trok ik de bergen in, vele dagreizen ver, en eindelijk bereikten wij den bouwval. Het document had niet gelogen — wij vonden, goed verborgen, een schat van edelsteenen, gemunt en ongemunt goud en zilver — alles ter waarde van ruim een millioen pond sterling.

En nu komt het vreeselijke — de duivel der hebzucht moet mij hebben aangegrepen. Ik wilde al dat goud, al die juweelen voor mij alleen hebben — en ik sloeg Stounton verraderlijk neder. Ik liet hem waar hij was en jaren lang heb ik in de meening geleefd, dat ik hem gedood had. Pas later vernam ik, dat hij werd gevonden door een troep rondtrekkende Indiërs, die hem verpleegden. Ik zelf had dadelijk mijn naam veranderd — mijn waren naam vindt je in de familiepapieren, in een ander vak van deze schrijftafel. Je moeder spelde ik op de mouw, dat wij een erfenis gekregen hadden, nam mijn ontslag en toog naar Engeland, om daar ongestoord te genieten van mijn roof — want roof was het, mijn arm kind! Veel later pas hoorde ik bij toeval, dat een zekere Terry, die eveneens op het kadaster werkte, aansprakelijk was gesteld voor de verdwijning van het document.

Je moet mij helpen, mijn kind, dit alles goed te maken. Ik weet dat Stounton een zoon heeft,

Reginald geheeten. Beloof mij, dat je met hem zult trouwen. Op die wijze kun je weder goed maken wat je vader misdeed! Van zijn vader weet ik niets. Maar jaren lang heb ik alles geducht van zijn wraakzucht!

God zegen je, lief kind. Vergeef je armen vader, die zwaar heeft geleden, al heb ik je dat nooit laten merken."

Raffles liet het blad papier zinken, en keek zwaar moedig voor zich uit.

„Ik geloof niet," zeide hij eindelijk fluisterend, „dat wij nu nog naar den moordenaar behoeven te zoeken."

„Het is — de oude Stounton?"

„Ja!"

„Maar — hoe kan dan zijn zoon zoo onvoorzichtig zijn, de politie op Terry te wijzen?"

„Ik denk, dat hij niets heeft geweten van de vreeselijke daad van zijn vader," antwoordde Raffles zacht. „Wat dit stuk betreft..."

Raffles voltooide den zin niet, maar scheurde het papier langzaam in kleine snippertjes, die hij vervolgens in zijn zak liet glijden.

Charly had vol verbazing toegezien en zeide nu: „Wat doe je toch, Edward?"

„Ik belet, dat een jong meisje misschien voor altijd ongelukkig zal worden," antwoordde Raffles ernstig. „Op die wijze kan de misdaad van haar vader toch niet meer worden goed gemaakt! De oude Terry is dood, zijn vrouw ook — moet ook de zoon nu onverdiend lijden. Die oude dwaze man! Denkt hij, dat hij zijn daad ongedaan kan maken, door zijn arm kind te dwingen tot een stap, die haar noodlottig zou worden, na alles wat wij van den jongen Stounton weten?"

„En — wat zou er met de Stounton's geschieden?" vroeg Charly ademloos.

„De moordenaar zal in ieder geval zijn gerechte straf niet ontgaan," zeide Raffles streng. „Een laffe sluipmoord, uit wraak, — foei, hoe laag! Wij gaan nu aanstonds naar het huis van dien man zoeken. Zijn zoon zal toch wel weten, waar zijn vader woont, al is hij onkundig van zijn daad."

„Maar als de oude Stounton gevangen wordt genomen, dan komt immers alles voor de rechtbank en Grace zal dan op die wijze toch vernemen aan welk misdrijf haar vader zich heeft schuldig gemaakt."

Raffles liet het hoofd hangen en zeide na eenigen tijd:

„Dat is zoo! En — dat is onvermijdelijk. Het is waar, wat ons de Bijbel leert — onze misdaden zullen aan onze kinderen en kindskinderen bezocht worden, tot in het zevende geslacht! Maar — ik kan haar veel leed besparen — wij zullen die beide jonge lieden zoo spoedig mogelijk naar Amerika laten vertrekken of anders naar Australie — waar Terry zijn studiën kan voortzetten.”

„Als hij te weten komt, wie zijn vader ongelukkig maakte, al was het dan niet met opzet, dan zal hij misschien Grace niet tot vrouw willen hebben.”

„Wanneer ik hem goed ken, dan zal dat geen beletsel voor hem zijn,” zeide Raffles met vaste stem. „Hij is er de man niet naar, om de dochter te laten boeten voor hetgeen de vader misdreef! En nu weg van hier — wij weten wat wij weten wilden.”

„En ik weet Edward, dat je ongeloofelijk speur-talent weder een zaak tot oplossing heeft gebracht, welke Scotland Yard zeer waarschijnlijk zou hebben ingeschreven op de lijst der „onopgehelderde“ misdaden”.

Toen de politie den volgenden dag kwam om den ouden Stounton te arresteeren, in een armoedig vertrek, ergens in een achterbuurt, vond zij slechts een lijk.

Op het hooren van de naderende stappen der agenten had de moordenaar zich een kogel door het hoofd gejaagd.

En zoo bleef het voor de officieele politie steeds een raadsel, waarom de moord op Blackpole werd gepleegd.

En de beide mannen, die wisten — die zwegen!

De volgende aflevering (No. 371) bevat:

DE VLIEGENDE KAPER.

